

Forslag

til

Lov om børne- og ungdomsforsorg.

Fremsat den 5. april 1961 af *socialministeren*.

Kapitel I.

Børne- og ungdomsværnets omfang og administrationens ordning m. v.

§ 1. Det offentlige børne- og ungdomsværn omfatter:

- 1) tilsyn med børn, jfr. kapitel III,
- 2) forebyggende foranstaltninger, jfr. kapitel IV,
- 3) opdragelse og forsørgelse af børn og unge uden for deres hjem, jfr. kapitel V.

Stk. 2. I hver kommune uden for København nedsætter kommunalbestyrelsen et børneværnsudvalg til at varetage det i stk. 1 omhandlede børne- og ungdomsværn. Det påhviler herudover udvalget at være opmærksom på de forhold, hvorunder børn og unge i kommunen lever, og i samarbejde med andre børne- og ungdomsorganer i kommunen, herunder navnlig de i henhold til §§ 7 og 8 i bekendtgørelse af 14. juni 1960 af lov om ungdomsskoler og aftenskoler m. v. nedsatte ungdomsnævn, at virke for en forbedring af børne- og ungdomsværnet i kommunen.

Stk. 3. I Københavns kommune udøves børne- og ungdomsværnet af magistraten, jfr. dog bestemmelserne i kapitel II.

Stk. 4. I de i § 88 nævnte tilfælde træffer landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg de fornødne beslutninger.

§ 2. Børneværnsudvalget skal efter kommunalbestyrelsens nærmere bestemmelse bestå af mindst 5 og højst 7 medlemmer. Medlemmerne vælges af kommunalbestyrelsen

blandt kommunens beboere for den kommunale valgperiode blandt personer, der må antages at have indsigt i børne- og ungdomsforsorg, og som opfylder betingelserne for valg til kommunalbestyrelsen. Det må herved iagttages, at mindst et af det sociale udvalgs medlemmer, herunder altid dette udvalgs formand, indvælges i børneværnsudvalget, og at udvalget kommer til at bestå af både mænd og kvinder.

Stk. 2. I de tilfælde, hvor det sociale udvalgs opgaver varetages af en magistrat, jfr. § 2, 3. og 4. punktum, i lov af dags dato om offentlig forsorg (forsorgsloven), er den borgmester eller rådmænd, under hvem børne- og ungdomsværnet hører, formand for børneværnsudvalget. I andre tilfælde vælger udvalget selv sin formand og næstformand.

Stk. 3. Bestemmelserne i § 10, stk. 6, i lov om købstadkommunernes styrelse, jfr. bekendtgørelse nr. 328 af 6. juli 1950, finder ikke anvendelse ved nedsættelse af børneværnsudvalg. I tvivlstilfælde afgør socialministeren efter forhandling med indenrigsministeren, hvorledes forholdstalsvalgmåden skal gennemføres.

Stk. 4. For hvert af børneværnsudvalgets medlemmer vælges en suppleant, der træder i medlemmets sted, når dette er forhindret i at deltage i enkelte møder. Når et medlem eller en suppleant helt ophører at være henholdsvis medlem eller suppleant i børneværnsudvalget, udpeges et nyt medlem eller en ny suppleant efter reglerne i den kommunale styrelsesvedtægt.

Stk. 5. I de i § 3 omhandlede tilfælde tiltrædes udvalget af retskredsens underrettsdommer. For så vidt der i en retskreds findes flere underrettsdommere, afgør socialministeren efter forhandling med justitsministeren, hvem der skal varetage dette hverv.

Stk. 6. På begæring af vedkommende kommunalbestyrelse kan det ved kongelig anordning bestemmes, at en større kommune deles i flere børneværns kredse. I forbindelse hermed fastsættes nærmere regler for børne- og ungdomsværnet i denne kommune.

§ 3. Den i § 2, stk. 5, nævnte dommer skal tiltræde udvalget, når der skal træffes beslutning om anbringelse af et barn uden for dets hjem i henhold til bestemmelserne i § 60, samt når der er spørgsmål om at bestemme, at et barn ikke uden samtykke fra udvalget må fjernes fra et plejehjem, jfr. § 42, stk. 2, i tilfælde, hvor barnets forældre eller en af dem ønsker barnet flyttet fra plejehjemmet til sit hjem. Endvidere skal dommeren, såfremt udvalget begærer det, tiltræde udvalget, når der er tale om at afslå et andragende om ophør af forsorgen for et i henhold til § 60 anbragt barn eller om forsøgsvis tilbagegivelse til hjemmet af et sådant barn.

Stk. 2. Dommeren yder udvalget vejledning med hensyn til lovens forståelse og anvendelse, herunder også med hensyn til vurdering af de i sagen foreliggende beviser. Han påser, at der er foretaget de fornødne undersøgelser i sagen, og at embedslægens bistand i fornødent omfang søges, herunder at denne, når det er påkrævet, indkaldes til deltagelse i udvalgets møder, jfr. § 10, stk. 3. Dommeren leder udvalgets forhandlinger indtil sagens afslutning. Han deltager i møderne uden stemmeret.

Stk. 3. Formanden (næstformanden) for børneværnsudvalget drager omsorg for, at de i sådanne sager foreliggende akter er dommeren og eventuelt embedslægen i hænde til gennemsyn senest 2 dage før det møde, ved hvilket sagen skal behandles.

§ 4. Ved barn forstås i denne lov, hvor ikke andet er sagt, enhver person, på hvem den i denne lov hjemlede forsorg kan anvendes,

herunder under særlige omstændigheder unge i alderen 18-21 år. Ved en ung forstås en person mellem 14 og 21 år.

§ 5. De i denne lov omhandlede foranstaltninger kan børneværnsudvalget iværksætte med hensyn til ethvert barn, der har ophold her i landet. Har barnet ikke indfødsret eller er ligestillet med en indfødt, jfr. forsorgslovens §§ 20-21, og antages de trufne foranstaltninger at medføre udgifter for det offentlige, forelægger udvalget socialministeren spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan forblive her i riget. Amterne kan bemyndiges til at træffe de heromhandlede afgørelser.

Stk. 2. Udøvelse af tilsyn med børn (kapitel III) og iværksættelse af forebyggende foranstaltninger (kapitel IV) sker ved børneværnsudvalget for den kommune, i hvilken vedkommende barn opholder sig.

Stk. 3. Beslutning om et barns anbringelse udenfor hjemmet i henhold til §§ 59, stk. 1, og 60 tages af børneværnsudvalget for den kommune, i hvilken indehaverne af forældremyndigheden over barnet opholder sig; bor disse i forskellige kommuner, tages beslutning af udvalget for den kommune, hvor den, der faktisk udøver forældremyndigheden, opholder sig; har de ikke kendt opholdssted her i landet, tages beslutning af udvalget for den kommune, hvori barnet opholder sig. Opholder barnet sig ikke hos indehaverne af forældremyndigheden, kan udvalget for den kommune, hvori barnet opholder sig, tage beslutning om foreløbige foranstaltninger. Udvalget gør samtidig børneværnsudvalget i forældrenes opholdskommune bekendt med den trufne beslutning og grundlaget for denne. Den omstændighed, at barnet eller indehaverne af forældremyndigheden flytter under sagens gang, afskærer ikke udvalget fra at gennemføre en allerede rejst sag. Tager den eller de, fra hvis hjem et barn er endelig fjernet, varigt ophold i en anden kommune end den, hvis børneværnsudvalg har truffet beslutning i sagen, kan sagens akter, når det skønnes rigtigt, oversendes til udvalget for den kommune, hvori de pågældende personer nu bor, og dette udvalg overtager da det førstnævnte udvalgs funktioner.

Stk. 4. Beslutning om inddragelse af et barn under forsorg i henhold til § 59, stk. 2,

tages af udvalget for den kommune, i hvilken barnet opholder sig.

§ 6. For at børneværnsudvalget kan træffe beslutning om iværksættelse af de i denne lov omhandlede foranstaltninger, skal mindst halvdelen af udvalgets medlemmer, herunder formanden eller næstformanden være til stede. Til at træffe beslutning om, at et barn i henhold til § 42, stk. 2, ikke må fjernes fra et plejehjem i tilfælde, hvor barnets forældre eller en af dem ønsker barnet flyttet til sit hjem, samt om anbringelse af et barn uden for hjemmet i medfør af § 60 kræves dog, at mindst $\frac{2}{3}$ af udvalgets medlemmer er til stede og stemmer derfor, samt at den i § 2, stk. 5, nævnte dommer har deltaget i sagens behandling.

Stk. 2. Er der ved udvalgets afgørelse ikke det efter stk. 1, 2. pkt., krævede flertal, skal sagen inden 14 dage forelægges landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, hvis mindst 2 af medlemmerne på mødet forlanger det.

§ 7. Er børneværnsudvalget ikke samlet, kan udvalgets formand eller i hans forfald næstformanden iværksætte sådanne foreløbige foranstaltninger, som ikke kan udsættes uden fare for barnets vel. Beslutninger om sådanne foreløbige foranstaltninger forelægges snarest muligt udvalget til godkendelse.

Stk. 2. Såfremt udvalget efter de foreliggende oplysninger skønner, at yderligere oplysninger må tilvejebringes, inden afgørelse kan træffes om en endelig anbringelse uden for hjemmet af barnet i henhold til § 60, kan det samlede udvalg på samme måde iværksætte foreløbige foranstaltninger, der ikke kan udsættes uden fare for barnets vel.

Stk. 3. I henhold til en beslutning om iværksættelse af foreløbige foranstaltninger i medfør af stk. 1 kan et barn længst anbringes uden for hjemmet i 1 måned. En tilsvarende frist gælder for de i stk. 2 omhandlede beslutninger.

§ 8. Ved behandling af en sag angående en ung over kriminel lavalder påhviler det udvalget at undersøge, om der, hvis den

unge har begået strafbare handlinger, er indledet strafferetlig undersøgelse mod den unge. Er dette tilfældet, kan udvalget ikke iværksætte de i denne lov omhandlede foranstaltninger, bortset fra de i § 51 nævnte, på grundlag af de begåede strafbare handlinger, medmindre enten anklagemyndigheden har frafaldet tiltale, eller fuldbyrdelse af ikendt straf ved dommen er udsat eller straf helt eller delvis er eftergivet.

Stk. 2. Er de strafbare handlinger, den unge har begået, af en sådan karakter, at udvalget skønner, at der ikke vil blive rejst tiltale mod den unge, kan udvalget dog straks iværksætte de efter dets skøn fornødne foranstaltninger, ligesom udvalget, selv om det ikke kan anses for udelukket, at tiltale vil blive rejst, kan iværksætte sådanne foranstaltninger, som af hensyn til den unges velfærd ikke skønnes at kunne udsættes.

Stk. 3. Frafaldes tiltale mod en ung på vilkår, at denne undergives forsorg efter denne lov, eller udsættes på samme vilkår fuldbyrdelsen af en ikendt straf, eller eftergives straffen, overgår sagen straks til børneværnsudvalget.

Fremgangsmåden ved behandlingen af de til børneværnsudvalgene henlagte sager.

§ 9. Såfremt udvalget gennem henvedelse fra forældrene til vedkommende barn, gennem anmeldelse eller indberetning eller på anden måde bliver bekendt med forhold, der antages at gøre det påkrævet at bringe reglerne i denne lov til anvendelse, påhviler det udvalgets formand eller i hans forfald næstformanden at drage omsorg for, at de fornødne undersøgelser i sagen foretages, jfr. §§ 10 og 11.

Stk. 2. Over børneværnsudvalgets forhandlinger angående børneværn føres en særlig protokol. Protokollen skal indeholde oplysning om navn og alder på det barn, hvis sag har været behandlet, om de i mødet fremlagte dokumenter, de for udvalget afgivne forklaringer, samt en tydelig angivelse af de tagne beslutninger med oplysning om, i henhold til hvilken lovbestemmelse beslutningen er taget. Protokollen skal tillige

oplyse, hvilke medlemmer der har været til stede i mødet. Har dommeren deltaget i sagens behandling, skal dette fremgå af protokollen. Afviger dommerens synspunkter fra udvalgets, jfr. § 3, stk. 2, skal dette ligeledes tilføres protokollen. Ved mødets slutning underskrives protokollen af de medlemmer, der har deltaget i mødet, samt af dommeren. Ansvar for protokollens rigtige førelse påhviler formanden (næstformanden).

Stk. 3. Udvalgets forhandlinger foregår for lukkede døre. Udvalgets medlemmer og de til dette knyttede medhjælpere har tavshedspligt, jfr. § 123.

§ 10. Til sagernes bedst mulige oplysning lader børneværnsudvalget aflægge besøg i hjemmet ved et eller flere af sine medlemmer eller andre dertil af udvalget bemyndigede personer og optager forklaring af barnets forældre eller opdragere, af andre med forholdene kendte personer samt — hvor forholdene gør det ønskeligt — af barnet selv. Hvor det skønnes nødvendigt, bør udvalget ved disse undersøgelser benytte personer, der har særlige forudsætninger for et sådant arbejde, herunder de i § 91 omhandlede konsulenter. Til brug for sagernes oplysning udarbejdes et skema ved socialministeriets foranstaltning.

Stk. 2. Går barnet i skole, eller har det gået i skole, skal dennes erklæring indhentes; i øvrigt skal som regel erklæringer indhentes fra vedkommende præst, lærermester eller husbond og eventuelt fra den læge, der har behandlet barnet. Er barnet undersøgt af en skolepsykolog, konsulent for særundervisning eller lignende, skal der endvidere indhentes erklæring fra denne. Udvalget er berettiget til at forlange, at de, der i overensstemmelse med foranstående har afgivet erklæring, personligt kommer til stede i udvalget og afgiver mundtlig forklaring, og bør, såfremt barnet er skolesøgende eller for nylig er udskrevet af skolen, medmindre særlige grunde taler derimod, anmode barnets lærer om at komme til stede i udvalget. Beslutning om et barns endelige anbringelse uden for hjemmet i henhold til § 59, stk. 1, eller § 60 må ikke tages, forinden barnet er undersøgt af en læge, og denne har afgivet erklæring om barnet.

Stk. 3. Udvalget bør, hvor det skønnes

nødvendigt, søge yderligere bistand til psykiatrisk, psykologisk eller pædagogisk undersøgelse af barnet. Er der grund til at antage, at barnet lider af udprægede sjælelige mangler, eller er der tale om, at barnet har udvist alvorlige tilpasningsvanskeligheder, skal sagkyndig bistand søges. Embedslægen er ved enhver sags behandling forpligtet til på udvalgets anmodning at yde udvalget fornøden bistand ved en lægelig bedømmelse af sagen, herunder at deltage i udvalgets møder.

Stk. 4. Hvor lægeerklæring udkræves eller anses for ønskelig, eller hvor et barn skal underkastes lægebehandling, er udvalget berettiget til at henvise til den læge, udvalget ønsker at benytte. Har barnet egen læge, eller har forældrene selv fremskaffet lægeattest eller lignende, kan der dog ikke påføres dem nogen udgift ved henvisning til en anden læge.

Stk. 5. Børneværnsudvalget drager omsorg for, at den der har undersøgt barnets personlige og hjemlige forhold, så vidt muligt får lejlighed til at udtale sig for udvalget.

§ 11. Børneværnsudvalget kan til sagens oplysning indkalde og afhøre enhver person, der har bopæl i kommunen, og som kan antages at have kendskab til forholdene, samt foretage enhver anden nødvendig eller hensigtsmæssig undersøgelsehandling. Udvalget kan begære personer, der er bosat uden for kommunen, afhørt af vedkommende kommunes børneværnsudvalg. Udvalget kan derhos forlange, at en person inden retten under vidneansvar afgiver forklaring om sit kendskab til sagen. Skal et barn afhøres af udvalget, bør det i størst mulig udstrækning sikres, at barnet kan udtale sig frit og utvungent; om fornødent kan afhøringen foretages af et enkelt af udvalgets medlemmer.

Stk. 2. Udvalget kan affordre enhver offentlig myndighed, som kan antages at kende forholdene, erklæring. Politiets bistand kan fordres, såfremt de fornødne oplysninger efter udvalgets skøn ikke kan tilvejebringes på anden måde. Vedkommende kirkelige og verdslige myndigheder er på begæring forpligtet til at udfærdige de for sagen nødvendige attester og dokumenter uden vederlag.

§ 12. Barnets forældre eller de, der træder i disses sted, skal, for så vidt de har kendt opholdssted her i landet, med passende varsel opfordres til at udtale sig for udvalget, inden forhandling påbegyndes om iværksættelse af nogen af de i kap. IV og V samt § 42, stk. 2, omhandlede foranstaltninger eller om et andragende om ophør af sådanne foranstaltninger; de kan søge bistand hos tredjemand, der ved denne forhandling kan give møde i udvalget.

Stk. 2. Ved tilsigelsen, der skal ske ved anbefalet brev, henledes opmærksomheden på indholdet af stk. 1 samt af § 9, stk. 3.

§ 13. Børneværnsudvalgets beslutninger om, at et barn ikke må fjernes fra sit plejehjem, jfr. § 42, stk. 2, om iværksættelse af forebyggende foranstaltninger, om afslag på andragender om ophør af disse, om anbringelse af et barn uden for hjemmet i henhold til § 60, om afslag på andragender om ophør af forsorgen efter denne bestemmelse eller på andragender om forsøgsvis tilbagegivelse til hjemmet samt om anbringelse af et barn på psykiatrisk sygehusafdeling eller sindssygehospital eller om afslag på andragender om ophør af sådan anbringelse skal enten ved anbefalet brev meddeles barnets forældre eller dem, der træder i disses sted, for så vidt pågældende har kendt opholdssted her i landet, eller forkyndes efter de for forkyndelse af straffedomme gældende regler, medmindre pågældende med deres underskrift til protokollen har frafaldet forkyndelse. Det tilkendegives de mødende eller ved forkyndelsen, i hvilket omfang der er adgang til at indanke udvalgets beslutninger med angivelse af fristen herfor.

Stk. 2. Udvalget drager omsorg for, at der tilgås de vedkommende kommuners folkeregistre fornødne meddelelser om de børn, der flyttes fra en kommune til en anden som følge af de af udvalget iværksatte foranstaltninger. Går barnet i skole, og må det som følge af udvalgets beslutning overgå til en anden skole, tilstiller udvalget straks den skole, som barnet hidtil har søgt, underretning herom og udbeder sig følgeseddel for barnet samt sørger for, at attest om barnets antagelse til skolegang andet sted tilvejebringes. Går barnet til konfirmationsforberedelse, og må denne som følge

af udvalgets beslutning afbrydes, sender udvalget underretning til præsten.

Stk. 3. Beslutter udvalget, efter at sager rejst, at der intet videre skal foretages, skal meddelelse herom som regel tilstilles barnets forældre eller dem, der træder i disses sted.

§ 14. Udvalget drager omsorg for fuldbyrdelsen af de trufne beslutninger. Hertil kan om fornødent forlanges bistand af andre kommuner eller af politiet.

§ 15. Udvalgets medlemmer og medhjælpere nyder på rejser i anledning af led-sagelse af eller tilsyn med børn befodringsgodtgørelse samt dagpenge efter regler, der fastsættes af socialministeren.

Stk. 2. Under tjenesterejser til deltagelse i børneværnsudvalgenes børneværnsarbejde nyder dommeren befodringsgodtgørelse og dagpenge efter de for hans embede for tjenesterejser i øvrigt fastsatte regler.

Ankereglers.

§ 16. For landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg kan i overensstemmelse med reglerne i § 85 indankes børneudvalgets beslutninger:

a) om anbringelse af et barn uden for dets hjem i henhold til § 60, jfr. § 61,

b) om afslag på andragender om ophør af forsorgen efter § 60 eller om afslag på andragender om forsøgsvis tilbagegivelse til hjemmet af et barn, anbragt i henhold til denne bestemmelse, jfr. § 109, stk. 3,

c) om anbringelse af et barn på psykiatrisk sygehusafdeling eller sindssygehospital i henhold til § 64, stk. 3, og om afslag på begæring om ophør af sådanne foranstaltninger,

d) om, at et barn i henhold til § 42, stk. 2, ikke uden udvalgets samtykke må fjernes fra et plejehjem i tilfælde, hvor barnets forældre eller en af dem ønsker barnet flyttet til sit hjem, jfr. § 49, stk. 3,

e) om, at der af boligtilsynet gives en ejer (fremlejer) pålæg om at opsiges en lejer (fremlejetager), jfr. § 113, stk. 4.

Landsnævnets afgørelse i det under e) nævnte tilfælde er endelig.

§ 17. For direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen kan indankes udvalgets afgø-

relser med hensyn til et barns udskrivning fra et opdragelseshjem imod forstanderens ønske, jfr. § 71, stk. 2.

Direktoratets afgørelse er endelig.

§ 18. For *amtet* kan indankes udvalgets beslutninger:

a) om nægtelse eller tilbagesøgelse af plejetilladelse, jfr. § 49, stk. 1,

b) om et barns inddragelse under tilsyn i henhold til § 38, stk. 2, jfr. § 49, stk. 2,

c) om, at et barn i henhold til § 42, stk. 2, ikke uden udvalgets samtykke må fjernes fra et plejehjem i tilfælde, hvor barnet ønskes flyttet fra plejehjemmet til et andet anbringelsessted uden for barnets naturlige hjem, jfr. § 49, stk. 3,

d) om iværksættelse af forebyggende forsorg i henhold til § 51, stk. 1, nr. 2 og 3, jfr. § 52,

e) om afslag på andragender om ophør af de under b) og d) nævnte foranstaltninger, jfr. § 107, stk. 3.

Stk. 2. I København og Frederiksberg indankes de i stk. 1 nævnte beslutninger dog for socialministeren, og en lignende ordning kan af ministeren godkendes for andre store kommuner.

§ 19. Et børneværnsudvalgs beslutning:

a) om foreløbige foranstaltninger i medfør af § 7, jfr. § 33, eller

b) om anbringelsesstedet, bortset fra de i § 64, stk. 3, og § 71, stk. 2, nævnte tilfælde, kan ikke indbringes for højere myndigheder.

§ 20. Uenighed mellem kommuner om deres forpligtelser efter denne lov afgøres af amtmanden i det amt, hvortil den kommune, mod hvem forpligtelsen gøres gældende, hører. For så vidt forpligtelsen menes at påhvile en af de i § 18, stk. 2, nævnte kommuner, forelægges sagen for socialministeren.

§ 21. For *vedkommende landsret* kan af de i § 85, stk. 1, nævnte personer i overensstemmelse med reglerne i § 86 indbringes:

a) afgørelser, hvorved landsnævnet tiltræder de i § 16, a-d, omhandlede beslutninger af et børneværnsudvalg,

b) landsnævnets beslutning om anbringelse af et barn uden for hjemmet i henhold til § 60 og landsnævnets beslutning om forbud i henhold til § 42, stk. 2, mod et barns flytning fra et plejehjem til forældrenes eller en af forældrenes hjem, jfr. § 88, stk. 1,

c) landsnævnets nægtelse af at godkende et børneværnsudvalgs beslutning om ophør af forsorgen for et barn, uden at tilslutning foreligger fra vedkommende forstander, forening eller særfororgsinstitutions leder, jfr. § 109, stk. 4.

§ 22. For *socialministeren* kan af børneværnsudvalget indankes:

a) landsnævnets afgørelser i henhold til § 88, stk. 3,

b) landsnævnets nægtelse af godkendelse af børneværnsudvalgets indstilling om et barns udgang af forsorg som uopdrageligt, jfr. § 110, stk. 3. Disse afgørelser kan ligeledes indankes af vedkommende forstander, jfr. § 110, stk. 3.

c) direktoratets afgørelser med hensyn til hvorvidt en udgift vil kunne afholdes som børneværnsudgift, jfr. § 125, stk. 2.

§ 23. Amternes afgørelser i henhold til denne lov kan indankes for socialministeren i følgende tilfælde:

a) afgørelserne i de i § 18, stk. 1, nævnte tilfælde,

b) godkendelse af et børneværnsudvalgs beslutning om udstrækning ud over barnets 18. år af en i henhold til kapitel IV besluttet foranstaltning, jfr. § 107, stk. 2,

c) afgørelse af uenighed mellem kommuner, jfr. § 20.

§ 24. Indbringelse af landsnævnets afgørelser for retten skal finde sted inden 8 uger, medens anke i de øvrige i §§ 16-22 nævnte tilfælde skal finde sted inden 14 dage, efter at meddelelse om afgørelsen er givet, eller i de tilfælde, hvor udvalgets beslutning skal forkyndes, inden 14 dage, efter at forkyndelse er sket, forsøgt eller frafaldet, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. Indankning til socialministeren af en af et amt truffet afgørelse skal, hvor ikke ganske særlige omstændigheder foreligger, ske inden 1 måned.

Stk. 3. Anke har ikke opsættende virkning, medmindre vedkommende ankeinstans bestemmer andet, jfr. dog § 85, stk. 5.

§ 25. Klager over, at et udvalg har vægret sig ved at gribe ind til værn for et barn i medfør af bestemmelserne i kapitel V, eller over, at et udvalg i øvrigt ikke varetager de udvalget i henhold til bestemmelserne i denne lov påhvilende opgaver på forsvarelig måde, må rettes til landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, der eventuelt vil kunne gå frem efter reglerne i § 88.

Kapitel II.

Særlige regler vedrørende København.

§ 26. For Københavns kommune oprettes et børnenævn, der skal udøve børne- og ungdomsværnet for de i §§ 59, stk. 1, og 60 omhandlede børn samt tage stilling til anvendelsen af § 42, stk. 2, i tilfælde, hvor et barns forældre eller en af dem ønsker barnet flyttet fra et plejehjem til sit eget hjem. Dog kan efter overenskomst med magistraten også andre områder inden for børne- og ungdomsværnet henlægges under nævnet.

§ 27. Børnenævnet i København består af en formand, en næstformand, en stedfortræder for næstformanden og 4 gange så mange kredsverger, som der er børneværnskredse, jfr. § 28, samt yderligere mindst 6 og højst 8 medlemmer.

Stk. 2. De sidstnævnte medlemmer vælges af borgerrepræsentationen og danner sammen med børnenævnets formand, næstformand og dennes stedfortræder forretningsudvalget.

Stk. 3. Børnenævnets formand er borgmesteren for den afdeling inden for Københavns magistrat, under hvilken børne- og ungdomsværnet i øvrigt hører. Børnenævnets næstformand og dennes stedfortræder udnævnes af magistraten; mindst én af disse skal opfylde betingelserne for at kunne blive dommer.

Stk. 4. Borgerrepræsentationen vælger under eet efter forholdstal (efter den d'Hondt'ske fordelingsmåde) de i stk. 1 nævnte kredsverger og et tilsvarende antal

suppleanter, således at der for hver kreds vælges 4 kredsverger og 4 suppleanter. De nærmere regler for valget fastsættes af socialministeren efter indstilling af borgerrepræsentationen. Som kredsverger og suppleanter skal vælges personer, der må antages at have indsigt i børne- og ungdomsforsorg.

Stk. 5. Kredsvergerne skal så vidt muligt bo i kredsen. Ingen kan vælges til kredsverge for mere end én kreds.

Stk. 6. De af borgerrepræsentationen valgte forretningsudvalgsmedlemmer skal være personer, som må antages at være i besiddelse af indsigt i børne- og ungdomsforsorg. Det må herved iagttages, at mindst halvdelen af disse medlemmer er medlemmer af kommunalbestyrelsen.

Stk. 7. De nævnte valg gælder for 4 år regnet fra den efter udløbet af en valgperiode for borgerrepræsentationen følgende 1. maj.

Stk. 8. Der tillægges de af borgerrepræsentationen valgte medlemmer af forretningsudvalget et honorar, der fastsættes af kommunalbestyrelsen og udredes af kommunen.

§ 28. København deles i indtil 20 børneværnskredse, således at hver kreds så vidt muligt afrundes efter vedkommende bydels forhold. Delingen foretages af socialministeren efter indstilling af kommunalbestyrelsen.

Stk. 2. Efter indstilling af kommunalbestyrelsen kan socialministeren foretage ændringer i kredsinddelingen, derunder formidske eller forøge antallet af kredsene.

§ 29. Valgbar til børnenævnet er enhver, som i henhold til grundloven har valgret til folketinget. Enhver valgbar er forpligtet til at modtage valg i to efter hinanden følgende valgperioder. Ingen, som er fyldt 60 år, er forpligtet til at modtage valg.

§ 30. Hvervet som medlem af børnenævnet eller suppleant bortfalder, når pågældende ikke længere fyldestgør betingelserne for at kunne vælges til børnenævnsmedlem.

§ 31. Sagerne afgøres af forretningsudvalget og 2 af kredsvergerne for den

børneværnskreds, hvorunder vedkommende sag hører, herunder om muligt den kredsværge, som i børneværnskredsen har undersøgt sagen, jfr. stk. 3.

Stk. 2. Forretningsudvalget træffer bestemmelse om sagernes fordeling blandt udvalgets medlemmer og kredsværgerne, herunder om mødernes afholdelse, dog at reglerne i § 32 om beslutningsdygtighed stedse iagttages.

Stk. 3. En sag skal, forinden den endeligt afgøres, være undersøgt af en kredsværge i overensstemmelse med reglerne i § 10, stk. 1.

§ 32. Det i § 31, stk. 1, omhandlede udvalg er beslutningsdygtigt, når mindst 3 medlemmer af forretningsudvalget, deriblandt formanden eller næstformanden eller dennes stedfortræder, samt en af kredsværgerne er til stede. I tilfælde af stemmelighed gør formandens (næstformandens eller dennes stedfortræders) stemme udslaget. Til en gyldig beslutning om at anbringe et barn uden for hjemmet i medfør af § 60 samt om, at et barn i henhold til § 42, stk. 2, ikke må fjernes fra et plejehjem i tilfælde, hvor barnets forældre eller en af dem ønsker barnet flyttet til sit hjem, kræves dog, at mindst 5 medlemmer, deriblandt 2 kredsværger, er til stede, og at mindst $\frac{2}{3}$ af de tilstedeværende stemmer derfor. Reglerne i § 5, § 6, stk. 2, § 8, § 9, § 10, stk. 2, 3 og 4 og §§ 11-15 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Formanden eller næstformanden eller dennes stedfortræder sammenkalder udvalget og leder dets møder.

§ 33. Er udvalget ikke samlet, kan formanden eller næstformanden eller dennes stedfortræder iværksætte sådanne foranstaltninger over for et barn, som ikke kan udsættes uden fare for barnets vel. Beslutningen om sådanne foreløbige foranstaltninger forelægges snarest muligt udvalget til godkendelse. I øvrigt finder reglerne i § 7 tilsvarende anvendelse.

§ 34. Samtidig med at udvalget træffer beslutning om et barns foreløbige eller endelige anbringelse uden for hjemmet, giver det herom underretning til magistraten, der varetager det videre fornødne med hensyn til udredelsen af de dermed forbundne udgifter, jfr. herved § 5, stk. 1.

§ 35. Med hensyn til klage over de af børnenævnet truffne beslutninger gælder samme regler som for de af børneværnsudvalget truffne beslutninger.

§ 36. De pligter, der i henhold til §§ 114 og 115 påhviler børneværnsudvalget med hensyn til at overvære afhøringer af børn under 18 år m. v. og til at yde bistand ved anbringelse af personer, der ellers skulle fængsles, påhviler i København børnenævnet.

§ 37. Mindst 2 gange årlig og i øvrigt så ofte, som forretningsudvalget eller en tredjedel af kredsværgerne ønsker det, afholder børnenævnet fællesmøde for samtlige medlemmer. I de ordinære møder aflægger forretningsudvalget beretning om virksomheden siden sidste møde, og sager af særlig betydning forhandles.

Kapitel III.

Om tilsyn med børn m. m.

Det almindelige plejetilsyn.

§ 38. I nedennævnte tilfælde undergives børn tilsyn af børneværnsudvalget i overensstemmelse med reglerne i dette kapitel:

1) Børn under 14 år, som for betaling er anbragt i familiepleje eller dagpleje.
2) Børn uden for ægteskab indtil deres 7. år.

3) Børn, til hvis forsørgelse der af det offentlige udbetales bidrag i henhold til bestemmelserne i forsorgslovens afsnit IV og § 130.

Stk. 2. Udvalget kan derhos, når hensynet til et barns velfærd kræver det — efter stedfunden undersøgelse i det enkelte tilfælde — beslutte at inddrage under tilsyn:

1) Børn under 14 år, der er anbragt i familiepleje uden betaling.

2) Adoptivbørn under 14 år, såfremt adoptivforældrene har modtaget eller modtager vederlag for adoptionen, herunder underholdsbidrag.

3) Børn uden for ægteskab indtil deres 14. år.

4) Børn under 18 år, der uden for forsorghjem lever sammen med forældre, som

oppebærer vedvarende offentlig hjælp i henhold til kap. VI i forsorgsloven. Tilsynet kan i disse tilfælde udstrækkes i indtil 3 måneder efter den sidst ydede hjælps op-hør.

Stk. 3. Udvalget kan, når forholdene i det enkelte tilfælde taler derfor, fritage for tilsyn:

1) Børn uden for ægteskab, der lever under gode forhold.

2) Børn, til hvis forsørgelse der af det offentlige udbetales bidrag i henhold til bestemmelserne i forsorgslovens afsnit IV og § 130.

3) Børn i familiepleje eller dagpleje, når plejeforholdet ikke skønnes begrundet i hensynet til fortjeneste eller erhverv, og plejen i det hele findes god.

4) Børn, med hvilke der føres tilsyn af en med offentlig anerkendelse virkende forening for børneforsorg.

§ 39. Reglerne i dette kapitel finder ikke anvendelse på børn, for hvilke der er beskikket tilsynsværge i henhold til bestemmelserne i kap. IV, eller som er under forsorg i henhold til kap. V, og ej heller på børn, der er anbragt i opdragelseshjem, helbredelsesanstalter eller lignende eller i institutioner for særforborg.

Stk. 2. Børn under 14 år, der er anbragt i kontrolleret familiepleje af en anerkendt institution for særforborg, er ikke undergivet tilsyn i henhold til § 38, men for så vidt barnet er anbragt hos andre end den, der er indehaver af forældremyndigheden, kræves plejetilladelse i overensstemmelse med bestemmelserne i § 43.

§ 40. Børneværnsudvalget kan udøve tilsynet ved hjælp af særlig beskikkede tilsynsførende eller overdrage udøvelsen af tilsynet med bestemte børn eller bestemte grupper af børn til en af de med offentlig anerkendelse virkende foreninger for børneforsorg. For piger samt for drenge under 7 år bør i reglen beskikkes en kvinde. For børn under 1 år skal der, hvor forholdene muliggør det, beskikkes en kvinde med særligt kendskab til plejen af spæde børn.

Stk. 2. Hvervet som tilsynsførende er et borgerligt ombud. Den, som har været tilsynsførende i 4 år, kan frasige sig hvervet

og er da ikke forpligtet til at overtage dette før efter 4 års forløb. Ingen, som har opnået en alder af 60 år, er forpligtet til at overtage hvervet.

Stk. 3. For så vidt det ikke måtte være muligt i medfør af reglerne i stk. 1 og 2 at udmelde et tilstrækkeligt antal kvalificerede tilsynsførende, kan der med samtykke af socialministeren benyttes lønnede tilsynsførende.

Stk. 4. Det meddeles det hjem, i hvilket barnet er anbragt, hvem der fører tilsyn.

§ 41. Den tilsynsførende skal jævnlig tilse barnet og har ret til at få adgang til barnets opholdssted. Han bistår hjemmet med råd og vejledning og påser, at opdragerne gør deres pligt over for barnet. Han afgiver én gang årlig og i øvrigt, når særlig anledning gives, indberetning til børneværnsudvalget.

Stk. 2. Har den tilsynsførende indberettet, at der ved barnets pleje, opdragelse eller uddannelse er mangler, som trods hans påtale ikke er afhjulpel, giver børneværnsudvalget, om fornødent efter indhentet erklæring fra embedslægen, hjemmet pålæg om at afhjælpe manglerne. Efterkommes sådant pålæg ikke og findes plejen eller opdragelsen i øvrigt uforsvarlig, er børneværnsudvalget, hvis tildeling af advarsel eller beskikkelse af tilsynsværge i henhold til § 51 ikke skønnes at være tilstrækkelig, efter et passende varsel berettiget til at hæve plejeforholdet og om fornødent at lade barnet midlertidigt anbringe på hensigtsmæssig måde; sådan anbringelse må ikke vare over 3 måneder.

Stk. 3. Fjernelse af barnet fra dets eget hjem kan kun ske i henhold til bestemmelserne i kap. V.

Stk. 4. Børneværnsudvalget påser, at ingen uautoriseret person anvendes som mellemmand ved plejeanbringelse eller ved adoption.

Stk. 5. Børneværnsudvalget skal én gang årlig og i øvrigt, når der er særlig grund dertil, i en dertil af socialministeriet autoriseret protokol gøre tilførsel om barnets forhold.

Stk. 6. Socialministeren giver nærmere regler for den tilsynsførendes almindelige pligter, særlig angående tilsynet med spæde børn.

§ 42. Børneværnsudvalget kan give den, der får udbetalt bidrag i medfør af bestemmelserne i forsorgslovens afsnit IV og § 130, nærmere pålæg angående bidragets anvendelse. Efterkommes sådant pålæg ikke, eller gør forholdene det i øvrigt nødvendigt, kan udvalget forlange bidraget udbetalt til sig, for efterhånden at stille det til rådighed for vedkommende eller anvende det til gavn for barnet.

Stk. 2. Godtgøres det for børneværnsudvalget, at et barn, med hvilket der kan føres tilsyn efter reglerne i § 38, uden rimelig grund søges fjernet fra et godt plejehjem, kan udvalget — efter undersøgelse i overensstemmelse med reglerne i kap. I — bestemme, at barnet ikke uden samtykke fra udvalget må fjernes fra plejehjemmet.

Plejetilladelse.

§ 43. Ingen må modtage eller have noget barn under 14 år i familiepleje eller mod betaling i dagpleje uden dertil at have fået tilladelse af børneværnsudvalget.

Stk. 2. Plejetilladelse må som regel kun gives til samlevende ægtefæller, som ikke selv har mere end 3 børn under 14 års alderen i hjemmet. Der bør som regel ikke anbringes mere end 1 barn under 1 år i samme plejehjem, og flere end 2 børn må i reglen ikke samtidig være anbragt i samme familie, medmindre de alle er søskende. Der kan meddeles enlige kvinder tilladelse til at modtage piger i pleje og undtagelsesvis drenge, navnlig i spæd alder. Plejetilladelse bør kun under ganske særlige omstændigheder gives enlige mænd. Plejetilladelse bør som regel ikke meddeles personer over 55 år.

Stk. 3. Inden tilladelsen gives, skal børneværnsudvalget lade anbringelsesstedet undersøge og påse, at der foreligger lægeattest, hvorefter der ikke er grund til at antage, at plejeforældrene og deres husstand er syge eller frembyder tegn på smittefarlig tuberkulose eller anden smitsom sygdom. Forinden et barn anbringes i pleje, skal der foreligge lægeattest for, at barnet ikke frembyder tegn på smittefarlig tuberkulose, venerisk eller anden smitsom sygdom. Barnet skal have eget sengested.

Stk. 4. Plejetilladelse gives skriftlig for hvert enkelt barn. Når plejeforholdet af en

eller anden grund ophører, skal plejetilladelsen tilbageleveres.

§ 44. Det påhviler den, der anbringer eller lader et barn anbringe i pleje, at forvisse sig om, at plejehjemmet har den i henhold til § 43 fornødne tilladelse til at modtage barnet, samt straks at give børneværnsudvalget meddelelse, når barnet er anbragt i plejehjemmet. Samme forpligtelse påhviler den person, der virker som mellemmand ved plejeanbringelse eller ved adoption.

Stk. 2. Det påhviler den, der har fået tilladelse til at modtage et barn i pleje, straks at give børneværnsudvalget meddelelse, når barnet er modtaget, når barnet dør, eller når plejeforholdet af andre grunde ophører, når en af plejeforældrene dør eller fraflytter hjemmet, eller plejeforholdet i øvrigt i væsentlig grad skifter karakter, samt når forandring af bopæl finder sted.

Stk. 3. Finder flytning sted til en anden kommune, påhviler det såvel plejeforældrene som børneværnsudvalget, så snart det er kommet til kundskab om fraflytningen, at meddele denne til børneværnsudvalget i den kommune, til hvilken plejehjemmet er flyttet; samtidig oversendes de om plejeforholdet foreliggende oplysninger. Udvalget i den kommune, til hvilken plejehjemmet er flyttet, afgør, om fornyet plejetilladelse kan gives. Børneværnsudvalget i fraflytningskommunen må ikke lade barnet udgå af tilsyn, forinden det fra børneværnsudvalget i tilflytningskommunen har modtaget meddelelse om, at barnet er inddraget under tilsyn eller fritaget herfor.

Særlige bestemmelser om børn født uden for ægteskab.

§ 45. En jordemoder eller en som fødselshjælper fungerende læge, der har gjort tjeneste ved fødselen af et barn uden for ægteskab, skal inden 3 dage efter fødselen gøre anmeldelse om denne til børneværnsudvalget på det sted, hvor fødselen er foregået. Til anmeldelsen, der skal indeholde oplysning om moderens navn, stilling, fødselsår og -dag, fødested og faste bopæl eller opholdssted, barnets fødselsdag, køn og fødested samt om, hvor barnet agtes anbragt,

benyttes en dertil af socialministeren godkendt blanket. Har ingen jordemoder eller læge bistået ved fødselen, påhviler det moderen at sørge for, at de nævnte oplysninger inden 3 dage tilstilles udvalget.

Stk. 2. Med hensyn til børn, der er født uden for ægteskab på rigshospitalet eller på fødselsanstalten i Jylland, påhviler det hospitalet eller anstalten at afgive den i stk. 1 nævnte anmeldelse senest 2 dage før udskrivningen.

Stk. 3. Moderen til et uden for ægteskab født barn er forpligtet til at give de oplysninger, som udkræves til afgivelsen af de i stk. 1 og 2 nævnte anmeldelser.

Stk. 4. Det påhviler børneværnsudvalget at føre nøjagtig fortegnelse over samtlige indgæede anmeldelser.

§ 46. Så snart børneværnsudvalget har modtaget en anmeldelse i henhold til § 45, skal det straks undersøge moderens og barnets forhold og sørge for, at barnet undergives tilsyn i overensstemmelse med reglerne i denne lov.

Stk. 2. Påtænkes det ifølge anmeldelsen at anbringe barnet i en anden kommune, skal udvalget på fødestedet give børneværnsudvalget på det påtænkte anbringelsessted fornøden meddelelse herom og samtidig oversende de om barnets forhold foreliggende oplysninger; det førstnævnte udvalg må dog ikke endelig lade barnet udgå af sit tilsyn, forinden det fra udvalget på det påtænkte anbringelsessted har modtaget meddelelse om, at tilflytningen har fundet sted, og at barnet er inddraget under tilsyn.

Stk. 3. Viser de i anmeldelsen indeholdte oplysninger sig urigtige eller mangelfulde, eller er der i øvrigt grund til at antage, at barnet søges unddraget tilsynet, skal børneværnsudvalget uden ophold, om fornødent ved politiets bistand, lade undersøgelse anstille om barnets anbringelsessted og drage omsorg for, at det undergives tilsyn.

§ 47. Det påhviler moderen til et uden for ægteskab født barn, der er undergivet tilsyn efter denne lov, eller den, der træder i hendes sted, straks at give børneværnsudvalget meddelelse, når barnet dør, eller når barnets opholdssted forandres.

Stk. 2. Flyttes barnet til en anden kommune, påhviler det såvel moderen — eller

den, der træder i hendes sted — som udvalget, så snart det er kommet til kundskab om flytningen, at meddele denne til udvalget i den kommune, til hvilken barnet er flyttet; samtidig oversendes de om barnets forhold foreliggende oplysninger. Reglerne i § 46, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Angives det, at barnet er flyttet til udlandet, bør udvalget så vidt muligt søge dets opholdssted fastslået.

Forskellige bestemmelser.

§ 48. Når der første gang eller efter afbrydelse udbetales bidrag i henhold til bestemmelserne i forsorgslovens afsnit IV eller § 130 til et barn, der opholder sig i en anden kommune, underretter vedkommende sociale udvalg straks børneværnsudvalget i sidstnævnte kommune herom med oplysning om barnets navn, alder og opholdssted, bidragets størrelse og forfaldstid, samt om, hvem der er barnets forsørgere.

§ 49. En af børneværnsudvalget truffen afgørelse, ved hvilken plejetilladelse nægtes eller tilbagesendes, kan af plejehjemmet inden 14 dage efter, at meddelelse om afgørelsen er givet, indankes for amtet, i de i § 18, stk. 2, nævnte kommuner for socialministeren. Amtets afgørelse kan indankes for socialministeren.

Stk. 2. Efter samme regler kan den, hos hvem barnet opholder sig, for fornævnte myndigheder indanke en af børneværnsudvalget i henhold til § 38, stk. 2, truffen afgørelse om inddragelse af et barn under tilsyn.

Stk. 3. Tilsvarende adgang til anke har den, over for hvem der i henhold til § 42, stk. 2, er nedlagt forbud mod flytning af et barn fra et plejehjem i tilfælde, hvor barnet ønskes flyttet fra plejehjemmet til et andet anbringelsessted uden for dets naturlige hjem. Ønskes barnet flyttet til sine forældres eller en af forældrenes hjem, sker anken til landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg. Landsnævnets afgørelse kan indbringes for retten, jfr. § 86.

§ 50. Børneværnsudvalget afgiver hvert år i januar måned beretning til direktøren

for børne- og ungdomsforsorgen om tilsynet i det sidst forløbne kalenderår. Beretningen skal indeholde oplysning om antallet af børn, der var undergivet tilsyn ved årets begyndelse, de i årets løb foregåede ændringer, antallet af meddelte plejetilladelser m. v.

Stk. 2. Socialministeren kan give forskrifter angående den nærmere gennemførelse af tilsynet med de i dette kapitel omhandlede børn. Når omstændighederne giver anledning dertil, har direktøren for børne- og ungdomsforsorgen at anstille eller lade anstille undersøgelser angående tilsynets gennemførelse.

Kapitel IV.

Forebyggende børneværn.

Foranstaltninger.

§ 51. Efter stedfunden undersøgelse i henhold til reglerne i kap. I kan børneværnsudvalget i de i § 60, stk. 1, nævnte tilfælde, såfremt det under hensyn til barnets velfærd skønnes forsvarligt at undlade anbringelse uden for hjemmet, såvel som i tilfælde, hvor et barns velfærd i øvrigt kræver, at forebyggende foranstaltninger iværksættes — såsom når det godtgøres, at en person ikke forsvarligt sørger for eller forsvarlig behandler de børn, der opholder sig hos ham, eller når et barn i øvrigt trænger til særlig støtte — beslutte anvendelse af følgende foranstaltninger:

1) Tildeling af advarsel til barnet og dets forældre eller andre opdragere.

2) Beskikkelse af en tilsynsværge for barnet.

3) Meddelelse af henstilling eller råd, eventuelt pålæg over for forældre eller andre opdragere med hensyn til barnets pleje, opdragelse, oplæring eller arbejde, herunder om, at børn over den undervisningspligtige alder skal søge en ungdomsskole, aften-skole, teknisk skole, fritidsklub eller lignende, at undervisningspligtige børn skal besøge en heldagsskole, et fritidshjem eller anden lignende institution, og at børn under den undervisningspligtige alder skal søge en børnehave, en vuggestue (daghjem for spæde børn) eller lignende institution. Endvidere kan udvalget med forældrenes tilslutning lade barnet underkaste ambulantly undersøgelse på en psykiatrisk eller børnepsykia-

trisk klinik, på en rådgivningsklinik for børn, hos en specialuddannet læge eller anden af socialministeren godkendt sagkyndig og — såfremt undersøgelsen viser, at barnet bør underkastes en behandling — iværksætte den fornødne behandling, i det sidste af de nævnte tilfælde dog efter indhentet lægelig udtalelse.

Stk. 2. Børneværnsudvalget kan give nærmere forskrifter for gennemførelsen af de her nævnte henstillinger eller råd, eventuelt pålæg, og kan, særlig når fjernelse fra hjemmet herved kan undgås, i trangtilfælde yde forældre eller opdragere økonomisk hjælp til afholdelse af de udgifter, der direkte forårsages af de givne henstillinger eller råd, eventuelt pålæg, såsom udredelse af skolepenge og vederlag for optagelse i de i stk. 1, nr. 3, nævnte forebyggende institutioner. Udgifterne til de i stk. 1, nr. 3, sidste punktum, omhandlede foranstaltninger kan afholdes som børneværnsudgifter, medmindre de vil kunne afholdes af pågældendes sygekasse.

Stk. 3. For at undgå, at børn under moderens sygdom må anbringes uden for hjemmet, kan børneværnsudvalget indstille til det sociale udvalg at yde nødvendig hjælp til betaling af huslig bistand til hjem, hvor der forsørges mere end 1 barn. Tilsvarende hjælp kan ydes under en faders sygdom, hvis han er enkemand, fraskilt, frasepareret eller forladt af børnenes moder.

Stk. 4. Børneværnsudvalget kan endvidere, når anbringelse uden for hjemmet herved kan undgås, indstille til det sociale udvalg, at der i øvrigt til afhjælpning af forbigående vanskeligheder for familien ydes forældre eller andre opdragere en som følge heraf nødvendig økonomisk hjælp.

§ 52. Udvalgets beslutninger om iværksættelse af de i § 51, stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte foranstaltninger kan af indehaveren (hver af indehaverne) af forældremyndigheden over vedkommende barn inden 14 dage efter, at forkyndelse af udvalgets beslutning er sket, forsøgt eller frafaldet, indankes for amtet, i de i § 18, stk. 2 nævnte kommuner for socialministeren. Amtets afgørelse kan indankes for socialministeren. Samme adgang til anke har den, der faktisk udøver forældremyndigheden over barnet.

§ 53. Beskikkelse af tilsynsværge i henhold til § 51 sker til børneværnsudvalgets protokol. Udvalget meddeler den beskikkede skriftlig beskikkelse og giver ham instruks om det ham overdragne hverv. Der udfærdiges af socialministeren en instruks for tilsynsværgens almindelige pligter.

Stk. 2. Som tilsynsværge kan beskikkes et af udvalgets medlemmer, en af udvalgets frivillige eller lønnede medhjælpere eller en anden dertil villig og egnet mand eller kvinde. For piger samt for drenge under 7 år bør i reglen beskikkes en kvinde. For børn under 1 år skal der, hvor forholdene muliggør det, beskikkes en kvinde med særligt kendskab til plejen af spæde børn.

Stk. 3. Det påhviler tilsynsværgen at bistå hjemmet med råd og vejledning vedrørende omsorgen for og opdragelsen af barnet og at påse, at opdragerne gør deres pligt over for barnet. Dersom der er givet hjemmet pålæg eller henstillinger i henhold til § 51, stk. 1, nr. 3, har tilsynsværgen at påse, at disse efterkommes. Med hensyn til underholdsbidrag i henhold til bestemmelserne i forsorgslovens afsnit IV og § 130 finder reglerne i § 42, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Er tilsynsværge beskikket for et barn, der er anbragt i plads eller lære, kan udvalget bestemme, at lønnen skal udbetales til tilsynsværgen, der anvender den til bedste for barnet.

Stk. 5. Tilsynsværgen tilstiller, så ofte der måtte være anledning dertil og mindst 2 gange årlig, udvalget beretning om barnets og hjemmets forhold. Finder tilsynsværgen, at barnets eller hjemmets forhold giver anledning til iværksættelse af yderligere foranstaltninger eller ændring af de allerede truffene, skal han omgående gøre indstilling derom til udvalget.

Institutioner.

§ 54. Rådgivningsklinikker for børn, til hvilke børn henvises i medfør af § 51, skal have offentlig anerkendelse. Denne gives efter indstilling fra direktøren for børne- og ungdomsforsorgen af socialministeren, der fastsætter nærmere regler for klinikernes ledelse og bestyrelse m. m. og

for deres personales ansættelses- og lønforhold samt uddannelses- og pensionsforhold. Forud for en rådgivningsklinikks første anerkendelse indhentes der gennem vedkommende kommunalbestyrelser en erklæring fra børneværnsudvalgene i de kommuner, for hvilke klinikken er bestemt; i de i § 2, stk. 2, nævnte tilfælde indhentes erklæringen fra magistraten, og såfremt klinikken er bestemt for en amtsråds-kreds eller for en væsentlig del af en amtsråds-kreds, indhentes erklæringen for landkommunernes vedkommende fra amtsrådet. Anerkendelsen, der meddeles med en bestemt person som leder, og som skal fornyes ved lederskifte, kan til enhver tid tages tilbage.

Stk. 2. Til anerkendte rådgivningsklinikker for børn ydes efter nærmere af socialministeren fastsatte regler tilskud af det offentlige med 90 pct. af de godkendte udgifter. Tilskudet afholdes forskudsvis af staten, som endelig bærer $\frac{6}{10}$ heraf, medens $\frac{4}{10}$ fordeles efter reglerne i forsorgslovens § 123 om mellemkommunal refusion.

Stk. 3. En anerkendt rådgivningsklinik kan kun drives som selvejende institution, af staten, af en eller flere kommuner eller af en eller flere anerkendte foreninger for børneforsorg.

§ 55. Institutioner for forebyggende børneforsorg, til hvilke børn henvises i medfør af § 51, skal have offentlig anerkendelse. Denne gives efter indstilling fra direktøren for børne- og ungdomsforsorgen af socialministeren, der kan bemyndige direktøren til at meddele visse anerkendelser. Socialministeren fastsætter nærmere regler for institutionernes indretning, ledelse og bestyrelse m. m. Ved institutioner, der ikke drives af en kommune, indstiller institutionens bestyrelse gennem direktoratet, at anerkendelse meddeles. Forud for en institutions første anerkendelse indhentes gennem kommunalbestyrelsen en erklæring fra vedkommende børneværnsudvalg. I de i § 2, stk. 2, nævnte tilfælde indhentes erklæringen fra magistraten. Anerkendelsen, der meddeles med en bestemt person som leder, og som skal fornyes ved lederskifte eller flytning til andre lokaler, kan til enhver tid tages tilbage. For hver anerkendt forebyggende institution skal der forefindes en af direktøren efter nærmere af socialmi-

nisteren fastsatte retningslinjer godkendt vedtægt.

Stk. 2. Anerkendelsen kan gives til vuggestuer (daghjem for spæde børn), børnehaver, fritidshjem og heldagsskoler eller andre institutioner med lignende formål for børn under 14 år. Ligeledes kan anerkendelse gives fritidsklubber og andre institutioner, der har til formål at sysselsætte børn over den undervisningspligtige alder uden for arbejdstiden. Anerkendelse kan ikke gives institutioner, der er anerkendt eller modtager tilskud som led i det almindelige skolevæsen.

Stk. 3. Det er i øvrigt en forudsætning for anerkendelse,

a) at planerne for institutionens oprettelse, forinden disse bringes til udførelse, er godkendt af socialministeren eller af direktøren efter socialministerens bemyndigelse,

b) at institutionen, for så vidt den ikke drives af en kommune, har en bestyrelse på normalt 5 og ikke under 3 medlemmer, heraf mindst ét kvindeligt medlem. Såfremt vedkommende kommunalbestyrelse (eller eventuelt magistraten, jfr. § 2, stk. 2) måtte fremsætte ønske herom, suppleres bestyrelsen med et af kommunalbestyrelsen (magistraten) efter yderligere forhandling med den øvrige bestyrelse valgt medlem.

c) at institutionen, for så vidt den er bestemt til at modtage 24 børn eller derover, drives som selvejende institution, af kommuner eller af anerkendte foreninger for børneforsorg,

d) at institutionen er åben for tilgang af børn i mindst 4 timer daglig på søgnedage hele året rundt med undtagelse af en rimelig sommerferie. For institutioner for børn over 7 års alderen kan socialministeren frafalde denne betingelse.

e) at institutionen udelukkende eller dog væsentligst modtager børn af mindrebemidlede forældre,

f) at institutionen opkræver en passende, af socialministeren godkendt betaling for børnenes benyttelse af institutionen. Bestyrelsen skal være berettiget til efter stedfunden undersøgelse i de enkelte tilfælde at tilstå friplads, helt eller delvis, såfremt den finder, at et barns forældre ikke kan udrede den fastsatte betaling uden at komme til at mangle det fornødne til familiens forsørgelse.

Stk. 4. Endvidere kan anerkendelse meddeles børnehaver, der ikke udelukkende eller dog væsentligst modtager børn af mindrebemidlede forældre, for så vidt de forpligter sig til også at modtage børn af mindrebemidlede forældre mod en betaling, der ikke må overstige $\frac{2}{3}$ af den for børn af bemidlede forældre fastsatte betaling, og de i øvrigt opfylder de i stk. 3, a)-d) og f), nævnte betingelser.

Stk. 5. Såfremt en anerkendt institutions bestyrelse ikke suppleres med en repræsentant for den stedlige kommunalbestyrelse (eller eventuelt magistraten) valgt efter reglerne i stk. 3 b), påhviler det børneværnsudvalget at føre tilsyn med institutionen efter reglerne i § 58, stk. 2.

Stk. 6. Bestående, anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg, der drives på anden måde end i stk. 3 c) angivet, og som er normeret til at modtage 24 børn eller derover, skal efterhånden overgå til en af de i stk. 3 c) nævnte driftsformer, medmindre socialministeren meddeler dispensation.

Stk. 7. Børneværnsudvalget har ret til efter andragende fra institutionen eller forældrene, hvor forholdene efter undersøgelse i det enkelte tilfælde taler derfor, at betale helt eller delvis for børn af trængende forældre.

§ 56. Det offentliges tilskud til driften af anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg ydes efter følgende regler:

a) Til institutioner for børn under den undervisningspligtige alder (vuggestuer og børnehaver), der er anerkendt efter § 55, stk. 3, ydes statstilskuddet med 40 pct. af de årlige med institutionens drift forbundne af socialministeren godkendte udgifter, herunder udgifter til lokale og inventar, til forrentning og afdrag af godkendte lån samt til lønninger, der ikke overstiger de i henhold til § 57 godkendte. For så vidt den kommune, hvori institutionen er beliggende, ikke selv driver institutionen, udreder den et tilskud på 30 pct. af ovennævnte driftsudgifter.

b) Til børnehaver, der er anerkendt efter § 55, stk. 4, ydes statstilskuddet med 20 pct. af de under a) nævnte driftsudgifter, medens kommunen, for så vidt den ikke

selv driver institutionen, yder et tilskud på 15 pct.

c) Til institutioner for børn i og over den undervisningspligtige alder (fritidshjem, helledagsskoler og fritidsklubber m. v.), der er anerkendt efter § 55, stk. 3, ydes statstilskuddet med 45 pct. af de under a) nævnte driftsudgifter, medens kommunen, for så vidt den ikke selv driver institutionen, yder et tilskud på 35 pct.

d) Til rådgivningsklinikker i overensstemmelse med bestemmelserne i § 54.

Stk. 2. Tilskuddet beregnes på grundlag af driftsudgifterne i det løbende regnskabsår, således at der ydes forskud på grundlag af et af direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen forud godkendt budget, medens endelig afregning finder sted efter regnskabsårets udløb. Tilskud kan normalt ikke ydes for nogen tid, der ligger forud for institutionens anerkendelse i henhold til § 55. I tilfælde, hvor andragende er indgået til direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen senest 1 måned inden institutionens åbning, regnes anerkendelsen dog fra åbningsdagen. Om anvendelse af overskud, der måtte fremkomme efter anvisning af tilskud som ovenfor anført, fastsættes nærmere regler af socialministeren efter forhandling med finansministeren.

Stk. 3. Socialministeren kan i det omfang, hvori det skønnes nødvendigt, indføre fast lægetilsyn med og tandpleje for børn, der søger institutioner for forebyggende børneforsorg. De nærmere regler fastsættes af socialministeren. Udgifterne godtgøres af statskassen.

Stk. 4. Udover de ordinære driftstilskud kan socialministeren af et særligt rådighedsbeløb, hvis størrelse fastsættes på de årlige finanslove, i påtrængende tilfælde yde et ekstraordinært tilskud til driften af en institution for forebyggende børneforsorg, såfremt institutionen trods modtagelsen af de ordinære driftstilskud har underskud på driften. Af denne rådighedssum kan endvidere ydes støtte til lederejede institutioners overgang til selvejende institutioner, samt til legesteder, der opfylder kravene om en rimelig standard, og som dækker et socialt-pædagogisk behov. Statens støtte kan i særlige tilfælde, hvor støtten ydes i anledning af en lederejet institutions overgang til selvejende institution eller til institu-

tioner, der har ekstraordinært høje bygnings- eller huslejeudgifter, gøres betinget af, at den kommune, hvori institutionen er beliggende, yder en støtte af indtil samme størrelse som statens støtte. Statens støtte til legesteder skal i alle tilfælde gøres betinget af, at den kommune, hvori institutionen er beliggende, yder en støtte af samme størrelse som statens støtte.

Stk. 5. På de årlige finanslove fastsættes en bevilling, af hvilken socialministeren kan yde støtte til oprettelse og forbedring af institutioner for forebyggende børneforsorg, herunder til indretning eller forbedring af institutioner i lejede lokaler, efter følgende regler:

a) Til institutioner, der selv ejer den bygning, i hvilken institutionen indrettes, kan staten yde støtte med indtil 50 pct. af den del af udgifterne ved lokalernes indretning eller forbedring og anskaffelse af fornødent inventar, der ikke kan dækkes af størst muligt prioritetslån af offentlige midler eller sådanne andre midler, som socialministeren godkender, samt størst muligt statslån efter lov om byggeri med offentlig støtte. I ganske særlige tilfælde kan dog kravet om optagelse af størst muligt lån efter lov om byggeri med offentlig støtte fraviges.

b) Til institutioner, der indrettes i lejede lokaler, kan staten yde støtte med indtil 50 pct. af udgifterne ved lokalernes indretning og anskaffelse af fornødent inventar.

Statens støtte kan gøres betinget af, at den kommune, hvori institutionen er beliggende, yder en støtte af indtil samme størrelse som statens støtte. Til institutioner, der ikke oprettes af en kommune, kan den samlede støtte fra stat og kommune dog ikke udgøre mere end 70 pct. af udgifterne.

Stk. 6. Efter nærmere af socialministeren efter forhandling med finansministeren fastsatte regler kan støtte fra staten i medfør af stk. 4 eller stk. 5 gøres betinget af, at støtten ydes i form af lån fra statskassen til de pågældende institutioner.

§ 57. Reglerne for aflønning af ledere og medarbejdere ved anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg fastsættes med tilslutning fra folketingets finansudvalg i overensstemmelse med principperne i lov om statens tjenestemænd. De

nærmere regler om løn- og pensionsforhold samt uddannelses- og ansættelsesforhold fastsættes af socialministeren efter forhandling med finansministeren, for så vidt angår regler om uddannelsesforhold dog efter forhandling tillige med undervisningsministeren.

§ 58. Foranstaltninger for forebyggende børneforsorg, der ikke er anerkendt efter § 55, men som modtager børn under 14 år mod betaling under sådanne former, at der er tale om en egentlig institution for forebyggende børneforsorg, må kun oprettes og drives med tilladelse fra direktøren for børne- og ungdomsforsorgen. De nærmere regler herom fastsættes af socialministeren efter indstilling fra direktøren. Tilladelsen, der skal gives med en bestemt person som leder, skal fornyes ved lederskifte eller ved flytning til andre lokaler og kan til enhver tid tages tilbage.

Stk. 2. Det stedlige tilsyn med de i stk. 1 omhandlede institutioner for forebyggende børneforsorg samt med anerkendte institutioner i de i § 55, stk. 5, nævnte tilfælde føres af børneværnsudvalget i den kommune, i hvilken institutionen er beliggende. Udvalget beskikker et af sine medlemmer eller en anden dertil egnet og villig person til at udøve tilsynet. Socialministeren kan fastsætte nærmere regler for tilsynets udøvelse.

Kapitel V.

Børns anbringelse uden for deres hjem.

Anbringelsesgrunde m. v.

§ 59. Når hensynet til barnets tarv kræver det, og forebyggende foranstaltninger i henhold til bestemmelserne i kapitel IV ikke skønnes tilstrækkelige, kan udvalget efter begæring af forældremyndighedens indehavere eller andre opdragere eller med disses tilslutning og efter stedfunden undersøgelse i henhold til kapitel I midlertidigt eller for længere tid overtage forsorgen for et barn og drage omsorg for anbringelse, opdragelse og uddannelse af barnet. Dette gælder bl. a. børn, der på grund af adfærdsmæssige vanskeligheder eller på grund af de forhold, hvorunder de lever, eller af helbredsmæssige grunde er trængende til en

forsorg, der vanskeligt kan iværksættes i hjemmet eller ikke med rimelighed kan forlanges iværksat dér. Der kan af børneværnsudvalget træffes aftale med forældrene om, at barnet ikke kræves hjemgivet, før en nærmere i aftalen fastsat frist, der dog højst må andrage 3 måneder, er forløbet.

Stk. 2. Endvidere påhviler det udvalget at drage omsorg for anbringelse, opdragelse og uddannelse af et barn, der står uden forsørger, eller hvis forældre midlertidigt eller vedvarende er ude af stand til at sørge forsvarligt for det og derfor har fremsat begæring derom.

§ 60. Skønner udvalget, at forebyggende foranstaltninger i henhold til kapitel IV ikke er tilstrækkelige, og kan bestemmelsen i § 59, stk. 1, ikke anvendes, eller finder udvalget under hensyn til barnets velfærd en forsorg efter denne bestemmelse utilstrækkelig, skal børneværnsudvalget efter stedfunden undersøgelse i henhold til kapitel I beslutte anbringelse uden for hjemmet af et barn under 18 år, når barnet

1) på grund af meget vanskelig karakter eller betydelige adfærdsvanskeligheder ikke har kunnet tilpasse sig omgivelserne, skolen eller samfundet, og forældrene ikke magter dets opdragelse,

2) på grund af alvorlig brist i familielivet, forældres eller andre forsørgeres uegnethed som opdragere, deres grove forsømmelighed eller mangel på vilje til at forsørge barnet eller på evne til at opdrage det findes at være udsat for vanrøgt eller fordærvelse eller af forældre eller andre opdragere mishandles eller behandles således, at dets sjælelige eller legemlige sundhed eller udvikling udsættes for alvorlig fare,

3) på grund af legemlige eller sjælelige mangler som de i forsorgslovens § 70 omhandlede er trængende til særforborg, der ikke kan iværksættes i hjemmet, og forældre eller andre opdragere ikke sørger for, at barnet undergives den fornødne særforborg i overensstemmelse med reglerne i de herom gældende love.

Stk. 2. Har et barn gjort sig skyldig i betydelige skoleforsømmelser, som skyldes forældrenes eller andre opdrageres forhold, og anvendelsen af skolemulkter ikke har formået at bringe forsømmelserne til ophør, kan børneværnsudvalget træffe beslutning

om, at barnet skal anbringes uden for hjemmet i et ved beslutningen fastsat tidsrum, dog højst 6 måneder regnet fra datoen for anbringelsen.

§ 61. Udvalgets beslutninger i henhold til § 60 kan af indehaveren (hver af indehaverne) af forældremyndigheden over vedkommende barn indankes for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg inden 14 dage efter, at forkyndelse af udvalgets beslutning er sket, forsøgt eller frafaldet. Samme adgang til anke har den, der faktisk udøver forældremyndigheden over barnet. Landsnævnets afgørelse kan indbringes for retten, jfr. § 86.

§ 62. Når et barn er inddraget under børneværnsudvalgets forsorg i medfør af §§ 59 eller 60, udøves forældremyndigheden af børneværnsudvalget, så længe barnet har ophold uden for sit naturlige hjem, jfr. dog stk. 3.

Stk. 2. Børneværnsudvalget kan bemyndige en person, institution eller anerkendt forening for børneforsorg til på udvalgets vegne at udøve forældremyndigheden. Er et barn anbragt i et opdragelseshjem eller i en institution for særforborg, udøves forældremyndigheden på udvalgets vegne af hjemmets eller institutionens forstander, så længe barnet er i hjemmet eller institutionen eller står under tilsyn derfra.

Stk. 3. Unge over 18 år, der er inddraget under forsorg i medfør af § 60, er undergivet børneværnsudvalgets forældremyndighed, så længe for sorgen varer.

Stk. 4. Såfremt et barn under 18 år, der agtes inddraget under børneforsorg i medfør af §§ 59 eller 60, eller som allerede er inddraget under forsorg i medfør af en af disse bestemmelser, ikke har nogen værge, foranlediger børneværnsudvalget, at der beskikkes en værge for den pågældende, jfr. § 10 i lov nr. 277 af 30. juni 1922 om umyndighed og værgemål.

Anbringelsessteder m. v.

§ 63. Når børneværnsudvalget i medfør af §§ 59 eller 60 har overtaget for sorgen for et barn, påhviler det udvalget straks at tage beslutning om barnets fremtidige anbringelse. Beslutningen skal angive, om barnet skal anbringes i pleje, lære eller til anden uddannelse, i tjeneste, til opdragelse

i et af de i § 92 nævnte opdragelseshjem, eller undergives særforborg, alt under iagttagelse af reglerne i §§ 64-67.

Stk. 2. Det påhviler børneværnsudvalget under barnets anbringelse uden for hjemmet, medmindre hensynet til barnets velfærd i det enkelte tilfælde taler derimod, at holde forbindelsen med hjemmet vedlige og søge at skabe mulighed for barnets tilbagevenden til hjemmet, så snart hensynet til barnets tarv taler derfor.

§ 64. Må det antages, at et barn, der i medfør af §§ 59 eller 60 skal undergives udvalgets forsorg, er åndssvagt eller særligt svagtbevæget, sindssygt, epileptisk, døvt eller tungbør, taledidende, blindt eller svagsynet eller vanfør, skal udvalget efter nærmere iagttagelse og lægeundersøgelse — om fornødent efter en specialists bedømmelse — søge oplyst, om særlig forsorg i den anledning bør finde sted. Finder udvalget herefter, at særlig forsorg er nødvendig, skal udvalget sørge for, at barnet anbringes i en egnet institution for særforborg eller under dennes tilsyn, alt i overensstemmelse med reglerne i forsorgslovens kap. X.

Stk. 2. Når hensynet til barnets velfærd kræver det, kan udvalget foreløbig anbringe et sådant barn i pleje, i et af de i § 67, stk. 2, nævnte opdragelseshjem eller i en lignende institution, indtil særforborg kan etableres.

Stk. 3. Såfremt det af hensyn til barnets videre anbringelse og opdragelse skønnes påkrævet at anbringe det til observation eller behandling på en psykiatrisk sygehusafdeling eller et sindssygehospital, kan udvalget med tilslutning af sygehusets (hospitalets) overlæge foretage sådan anbringelse, selv om de almindelige betingelser for anbringelse i henhold til lovgivningen om sindssyge personers sygehusophold ikke er opfyldt. Udvalget kan bestemme, at opholdet på sygehus skal vedvare, så længe sygehusets (hospitalets) overlæge finder forlænget ophold påkrævet. Et udvalgs beslutning om anbringelse eller tilbageholdelse af barnet på en psykiatrisk sygehusafdeling eller et sindssygehospital kan af de i § 61 nævnte personer eller den unge selv, hvis han er fyldt 18 år, indankes for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg. Landsnævnets afgørelse kan indbringes for retten, jfr. § 86.

§ 65. Uden for de i § 64 nævnte tilfælde anbringes børn under 14 år som regel i en familie (plejehjem). Søskenne bør dog, for så vidt de ikke kan anbringes i samme plejehjem, normalt anbringes i et af de i stk. 2 a og b nævnte opdragelseshjem. Anbringelse i plejehjem kan forbindes med pålæg om at lade barnet søge en institution for forebyggende børneforsorg, jfr. kapitel IV. Der kan af socialministeren fastsættes vejledende takster for anbringelse i plejehjem.

Stk. 2. For så vidt børn under 14 år ikke kan anses for egnede til anbringelse i plejehjem, f. eks. af helbredsmæssige grunde, eller et egnet plejehjem ikke kan findes, kan børnene anbringes i en af børneforsorgens i henhold til § 92, stk. 1 og 2, anerkendte institutioner. Anbringelse kan således finde sted:

a) i opdragelseshjem, der er beregnet til kortere ophold for børn under 14 år, der ikke har udvist betydelige adfærdsvanskeligheder,

b) i opdragelseshjem, der er beregnet til længere ophold for børn under 14 år, der ikke har udvist betydelige adfærdsvanskeligheder,

c) i opdragelseshjem for børn under 14 år, undtagelsesvis 15 år, som har udvist adfærdsvanskeligheder, og for hvem en støtte af kortere varighed med hensyn til undervisning og opdragelse må anses for tilstrækkelig,

d) i opdragelseshjem for børn under 14 år, undtagelsesvis 15 år, som har udvist adfærdsvanskeligheder, og for hvem en længerevarende støtte med hensyn til undervisning og opdragelse skønnes nødvendig, eventuelt i sådanne hjem, der er særligt anerkendt til at modtage børn, hvis udvikling ikke står mål med det normale, uden at de dog er trængende til særforsorg,

e) i opdragelseshjem for børn under 14 år, hvis adfærdsvanskeligheder kræver en mere indgående psykologisk-pædagogisk behandling, end et opdragelseshjem af den under d) nævnte art kan yde.

§ 66. Elever over 14 år, som ikke har udvist betydelige adfærdsvanskeligheder, og som ikke er trængende til særforsorg, jfr. § 64, bør som regel anbringes i lære eller plads eller på anden måde til uddannelse efter deres anlæg, evner og øvrige forhold.

Stk. 2. For så vidt elever over 14 år ikke kan anbringes på den i stk. 1 foreskrevne måde, kan eleverne anbringes i en af børneforsorgens i henhold til § 92, stk. 1 og 2, anerkendte institutioner. Anbringelse kan således finde sted:

a) i opdragelseshjem, der er beregnet til at yde kost og logi til elever over 14 år, der er under oplæring uden for institutionen,

b) i et til uddannelse og oplæring bestemt opdragelseshjem for elever over 14 år, der har udvist adfærdsvanskeligheder,

c) i opdragelseshjem for elever over 14 år, der har udvist adfærdsvanskeligheder, og for hvem en støtte af kortere varighed med hensyn til undervisning og opdragelse må anses for tilstrækkelig. Fra disse hjem kan der ske overflytning til de under a) og b) nævnte hjem.

d) i opdragelseshjem for elever over 14 år, der har udvist adfærdsvanskeligheder, og for hvem en længerevarende støtte med hensyn til undervisning og opdragelse skønnes nødvendig, eventuelt i sådanne hjem, der særligt er anerkendt til at modtage unge, hvis udvikling ikke står mål med det normale, uden at de dog er trængende til særforsorg. Fra disse hjem kan der ske overflytning til de under a) og b) nævnte hjem.

§ 67. Er udvalget i tvivl om, hvorledes et barn bør anbringes, kan det anbringe barnet til iagttagelse i et hertil egnet opdragelseshjem.

Stk. 2. Kan et barn ikke straks anbringes som af udvalget besluttet, anbringes det i et opdragelseshjem, der er beregnet på foreløbige anbringelser, eller på anden hensigtsmæssig måde.

§ 68. Har udvalget besluttet at anbringe et barn i pleje, lære eller til uddannelse på anden måde eller i tjeneste, afslutter udvalget de hertil fornødne overenskomster eller overdrager dette hverv til en anerkendt forening.

Stk. 2. Inden sådan anbringelse sker, undersøges anbringelsesstedet af børneværnsudvalget for den kommune, i hvilken anbringelsesstedet er beliggende, eller af den forening, hvem anbringelsen er overdraget.

Stk. 3. Undersøgelsen af anbringelsesstedet for børn, med hvilke der i henhold til bestemmelsen i § 74 ikke skal føres tilsyn

af børneværnsudvalget på anbringelsesstedet, kan foretages ved det anbringende udvalgs foranstaltning.

Stk. 4. Ved afgørelsen af, om et af de i denne paragraf nævnte anbringelsessteder kan godkendes, skal hensyn tages til, om det kan antages, at barnet vil modtage god påvirkning og uddannelse, og om de økonomiske vilkår for anbringelsen er rimelige i forhold til barnets evner og øvrige forhold. Ved afgørelsen af, om et plejehjem kan godkendes, gælder derhos reglerne i § 43, stk. 2 og 3.

§ 69. Har udvalget besluttet at anbringe et barn i et opdragelseshjem, bortset fra de i § 70 nævnte, kan udvalget selv træffe aftale om anbringelsen med hjemmets forstander. Udvalget indberetter da anbringelsen til direktøren for børne- og ungdomsforsorgen, så snart hjemmets forstander har erklæret sig villig til at modtage barnet; direktøren kan gøre indsigelse mod aftalen, hvis anbringelsen af barnet i det pågældende hjem strider mod reglerne i §§ 64-67, eller mod hjemmets vedtægt, i hvilket tilfælde udvalget træffer ny beslutning om anbringelse.

Stk. 2. Om børn, som anbringes i et vedkommende kommune tilhørende og af denne drevet opdragelseshjem, skal ikke sendes indberetning i henhold til stk. 1.

Stk. 3. Ønsker udvalget ikke selv at træffe aftale med et af de i stk. 1 nævnte hjem, forelægger udvalget sagen for direktøren, der snarest muligt meddeler udvalget, i hvilket hjem barnet skal anbringes.

Stk. 4. Ved henvendelsen til et opdragelseshjem eller til direktøren om anbringelse af et barn påhviler det udvalget at meddele alle for dette foreliggende oplysninger, der er af væsentlig betydning ved bedømmelsen af barnets karakter og øvrige forhold; vedkommende sags akter med de i § 10 ommeldte oplysninger bør så vidt muligt medfølge.

§ 70. I opdragelseshjem — bortset fra hjem for spæde børn — der er oprettet af staten eller drives for statskassens regning, eller som er henført til den i § 104, stk. 2, omhandlede tilskudsordning, kan anbringelse kun ske med forudgående samtykke af direktøren for børne- og ungdomsforsorgen.

Stk. 2. Har udvalget besluttet at anbringe et barn i et af de i § 65, stk. 2 d og e, og § 66, stk. 2 a, b og d, nævnte opdragelseshjem, kan udvalget, såfremt hjemmet er henført til den i § 104, stk. 3, omhandlede tilskudsordning, efter aftale med hjemmets ledelse midlertidigt anbringe barnet i hjemmet, hvorefter samtykke til den endelige anbringelse vil være at indhente fra direktøren. Sådant samtykke vil som regel være at meddele, hvor ikke barnets anbringelse i det pågældende hjem strider mod reglerne i §§ 64-67, mod de af socialministeren i medfør af § 92, stk. 1, fastsatte almindelige regler for hjemmenes indretning, ledelse m. v. eller mod den for hjemmet i henhold til § 92, stk. 5, godkendte vedtægt.

Stk. 3. Reglen i stk. 2 gælder dog ikke med hensyn til børn, der anbringes i et opdragelseshjem, der ejes og drives af den kommune, hvis børneværnsudvalg har forsorgen for barnet. Såfremt det ønskes, at staten skal afholde udgifterne ved forsorgen for barnet efter dets fyldte 15. år, jfr. § 126, stk. 2 a, må udvalget dog indhente direktørens samtykke til endelig anbringelse af et barn i et sådant hjem.

§ 71. Finder børneværnsudvalget, at et under udvalgets forsorg værende barn bør anbringes på anden måde end sket, eller må det antages, at et til almindelig opdragelse eller uddannelse anbragt barn er trængende til særforsorg, tager udvalget beslutning herom, eventuelt efter undersøgelse og iagttagelse i overensstemmelse med reglerne i § 64.

Stk. 2. Opstår der uenighed mellem udvalget og forstanderen for et af de i § 65, stk. 2 b, d og e, og § 66, stk. 2 d, nævnte opdragelseshjem eller en hermed ligestillet institution om barnets forbliven i hjemmet eller institutionen, kan sagen forelægges direktøren for børne- og ungdomsforsorgen.

Stk. 3. Socialministeren afgør, hvilke institutioner der kan ligestilles med de i stk. 2 nævnte opdragelseshjem.

§ 72. Fastsættes det som vilkår i en betinget dom eller et tiltalefrafald, at en ung inddrages eller forbliver under børne- og ungdomsforsorg og anbringes på nærmere angivet måde, og træffer børneværnsudvalget ikke beslutning om anbringelse i

overensstemmelse med vilkåret, afgør direktøren for børne- og ungdomsforsorgen, hvor den pågældende skal anbringes.

Tilsynet med og ændringer i anbringelsen m.v.

§ 73. Tilsynet med de i pleje, lære eller tjeneste eller på anden lignende måde i henhold til dette kapitel anbragte børn føres af en af børneværnsudvalget på anbringelsesstedet efter reglerne i § 53, stk. 1-3, beskikket tilsynsværge, jfr. dog §§ 74-76.

Stk. 2. Når udvalget finder det rimeligt, meddeler det barnet, hvem der er dets tilsynsværge.

Stk. 3. Tilsynsværgen varetager barnets tarv i forhold til plejeforældre, husbond, læremester eller andre. Han afgiver mindst 2 gange årlig indberetning til det børneværnsudvalg, som har forsorgen for barnet, og gør i øvrigt, når mangler og misligheder forefindes, eller anbringelsen på anden måde viser sig uheldig, indberetning herom til udvalget, som afgør, om barnet skal fjernes fra plejehjemmet, og om det på ny skal anbringes i plejehjem eller på anden måde.

Stk. 4. Kræver omstændighederne, at barnet uden ophold fjernes fra det sted, på hvilket det er anbragt, kan børneværnsudvalget på barnets opholdssted, eller eventuelt formanden, foreløbig lade barnet anbringe på hensigtsmæssig måde; endelig beslutning om barnets fremtidige anbringelse tages af det børneværnsudvalg, der har forsorgen for barnet.

Stk. 5. Er barnet anbragt uden for hjemmet inden det 14. år, drager det udvalg, der har forsorgen for barnet, efter forhandling med tilsynsværgen, omsorg for, at barnet ved undervisningspligtens ophør anbringes i en til dets evner og anlæg passende lære- eller tjenesteplads eller på anden hensigtsmæssig måde, og afslutter de hertil fornødne overenskomster, jfr. herved § 68.

§ 74. Der kan af socialministeren for større kommuner godkendes vedtægter for kommunens udøvelse af tilsyn med børn, der er anbragt i pleje, lære eller tjeneste uden for kommunens grænser.

Stk. 2. Et barn, med hvilket der føres tilsyn i overensstemmelse med en i henhold til stk. 1 godkendt vedtægt, er fritaget for det i § 73 omhandlede tilsyn af det stedlige børneværnsudvalg.

§ 75. Er et barn anbragt i pleje, lære, tjeneste eller på anden lignende måde gennem en anerkendt forening, kan det overlades foreningen at føre det i § 73 omhandlede tilsyn med barnet.

Stk. 2. Er barnet anbragt inden sit 14. år, påhviler det foreningen at sørge for barnets anbringelse ved undervisningspligtens ophør. Medfører den videre anbringelse udgifter for det offentlige, skal børneværnsudvalgets godkendelse af anbringelsen indhentes.

§ 76. Tilsynet med et barn, der i 14 års alderen eller senere er udskrevet fra et opdragelseshjem, føres, hvis barnet er anbragt i hjemmets nærhed, af dettes forstander, hvis han vil påtage sig dette tilsyn, og ellers af en tilsynsværge, der beskikkes af børneværnsudvalget på det sted, hvor barnet er anbragt, jfr. dog §§ 74 og 75. Den løn, barnet tjener, kan efter bestemmelse herom i det enkelte tilfælde af det udvalg, der har forsorgen for barnet, indbetales til hjemmets forstander eller tilsynsværgen for at anvendes til bedste for barnet.

Stk. 2. Forstanderen eller den beskikkede tilsynsværge afgiver, så længe barnet er under forsorg, mindst 2 gange årlig og i øvrigt, når særlig anledning foreligger, indberetning om barnets forhold til det børneværnsudvalg, der har forsorgen for barnet. Om et barn, der er foreløbigt udskrevet fra et af de i §§ 65, stk. 2 d, og 66, stk. 2 d, nævnte opdragelseshjem, skal tilsynsværgen sende indberetning til vedkommende hjems forstander, der sender den videre med sine bemærkninger til børneværnsudvalget.

Stk. 3. Med et barn, der er udskrevet inden 14 års alderen, føres tilsyn efter reglerne i §§ 73-75.

§ 77. Når et barn er anbragt i et af de i §§ 65, stk. 2 a, og 67 nævnte opdragelseshjem eller i et af de i § 65, stk. 2 b, nævnte hjem, der ikke er beregnet på at beholde børn til 14 års alderen, og barnet skønnes at kunne anbringes i pleje eller på anden måde, påhviler det forstanderen eller den forening, der driver hjemmet, at fremsætte indstilling over for det børneværnsudvalg, der har forsorgen for barnet, om dettes videre anbringelse. Forstanderen (foreningen) bør så vidt muligt bistå ved fremskaffelsen af anbringelsessted.

§ 78. Er et barn anbragt i et af de i § 65, stk. 2 b, nævnte opdragelseshjem, der er beregnet på at beholde børnene til 14 års alderen, påhviler det forstanderen senest 3 måneder før undervisningspligtens ophør at forelægge det børneværnsudvalg, der har forsorgen for barnet, indstilling om barnets fremtidige anbringelse i lære, i tjeneste eller på anden efter dets evner og anlæg hensigtsmæssig måde. Forstanderen bistår udvalget ved fremskaffelse af anbringelsessted og kan af udvalget bemyndiges til at afslutte de hertil fornødne overenskomster.

Stk. 2. Gør særlige forhold, herunder at barnets åndelige eller legemlige udvikling ikke er på højde med normale børns, det ønskeligt, kan udskrivningen udsættes. Forstanderen gør da indberetning herom til direktøren for børne- og ungdomsforsorgen, der kan gøre indsigelse mod den trufne bestemmelse, såfremt den findes at stride mod barnets eller hjemmets tarv.

§ 79. Når en elev i et af de i §§ 65, stk. 2 d, og 66, stk. 2 d, nævnte opdragelseshjem, der ikke er anerkendt til fortrinnsvis at modtage børn eller unge, hvis udvikling ikke står mål med det normale, har udvist god opførsel, bør forstanderen lade ham foreløbig udskrive og anbringe i pleje, tjeneste, lære eller på anden efter hans evner og anlæg hensigtsmæssig måde. Forstanderen afslutter de hertil fornødne overenskomster og indhenter snarest muligt godkendelse heraf fra det udvalg, der har forsorgen for barnet.

Stk. 2. Dette udvalgs forudgående godkendelse af den foreløbige udskrivning kræves dog, når eleven ikke er fyldt 14 år eller ikke har opholdt sig mindst 2 år i hjemmet, eller når den videre anbringelse medfører udgifter for det offentlige.

Stk. 3. Når ikke særlige grunde taler derimod, bør foreløbig udskrivning foretages mindst 6 måneder, før forsorgen ophører.

Stk. 4. Opfører en foreløbig udskrevet elev sig slet, eller viser anbringelsen sig i øvrigt uheldig, kan forstanderen tage eleven tilbage eller søge ham anbragt på anden måde, hvorom udvalget straks underrettes.

Stk. 5. Dersom en elev på grund af mangelfuld udvikling eller anden afvigelse

fra det normale ikke egner sig til fortsat ophold i hjemmet, skal forstanderen over for udvalget fremsætte indstilling om, hvorledes eleven videre bør anbringes.

Kapitel VI.

Om overtilsynet med børne- og ungdomsværnet m. v. og om anke.

§ 80. Socialministeren er den øverste administrative myndighed i sager vedrørende børne- og ungdomsforsorg.

Det økonomiske og det pædagogiske nævn.

§ 81. Socialministeren nedsætter et nævn til behandling af *økonomiske* spørgsmål vedrørende børne- og ungdomsforsorgen, bestående af indtil 11 medlemmer. Af disse skal 1 medlem være bygningskyndigt og udpeges efter forhandling med boligministeriet og 4 medlemmer repræsentere den lokale administration og børneforsorgens organisationer. Medlemmerne beskikkes for 4 år svarende til den for kommunalbestyrelser gældende valgperiode. Socialministeren beskikker nævnets formand.

Stk. 2. Det påhviler nævnet at fremkomme med indstilling til socialministeren eller i henhold til dennes bemyndigelse at træffe afgørelse angående følgende økonomiske spørgsmål vedrørende børne- og ungdomsforsorgen:

a) Hvilke opdragelseshjem ud over de i § 104, stk. 2, særligt nævnte hjem der bør henføres til den i dette stykke omhandlede refusionsordning.

b) Fastsættelse af de i § 104, stk. 3, omhandlede statstilskud og normale pleje- og de i forsorgslovens § 26, 4. pkt., nævnte vejledende takster for forældrenes betaling samt den i § 93, stk. 3, omhandlede betaling for skoleundervisning, herunder fastsættelse af de i bestemmelsen omhandlede kommunegrupper.

c) Anvendelse af de i § 104, stk. 4, § 105, stk. 1 og 2, samt § 56, stk. 4 og 5, omhandlede rådighedssummer.

d) Hvilke beløb der ud over de i § 105, stk. 1, nævnte med bevillingsmyndighedernes tilslutning i de enkelte tilfælde bør stilles

til rådighed til gennemførelse af byggearbejder m. v. ved opdragelseshjem.

e) Godkendelse af lån i anerkendte opdragelseshjem eller anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg, jfr. § 104, stk. 1 a, og § 56, stk. 1 a.

f) Lederejede opdragelseshjems eller forebyggende institutioners overgang til selvejende institutioner med støtte fra staten samt oprettelse af nye opdragelseshjem med støtte fra staten.

Stk. 3. Nævnet kan endvidere afæskes erklæring om andre principielle spørgsmål af økonomisk karakter vedrørende børne- og ungdomsforsorgen.

§ 82. Socialministeren nedsætter endvidere et nævn til behandling af *pædagogiske* spørgsmål vedrørende børne- og ungdomsforsorgen. Nævnet består af indtil 6 medlemmer, heraf 1 repræsentant for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, en læge, udpeget efter forhandling med sundhedsstyrelsen, og 1 pædagog, udpeget efter forhandling med undervisningsministeriet, samt 2 medlemmer, der repræsenterer børneforsorgens organisationer. Medlemmerne beskikkes for 4 år svarende til den for kommunalbestyrelser gældende valgperiode. Socialministeren beskikker nævnets formand.

Stk. 2. Det påhviler nævnet at fremkomme med erklæring om pædagogiske spørgsmål vedrørende børne- og ungdomsforsorgen, herunder navnlig følgende:

a) Fastsættelse af retningslinjer for den fremtidige udbygning af børne- og ungdomsforsorgen og dens institutioner.

b) Undervisning og uddannelse på institutionerne, herunder principielle spørgsmål i forbindelse med godkendelse af undervisningsplaner i henhold til § 93.

c) Planlægning af forskningsopgaver og statistiske undersøgelser inden for børne- og ungdomsforsorgen.

d) Udarbejdelse af forslag til uddannelse af ledere og medarbejdere ved børneforsorgens institutioner.

e) Problemer i forbindelse med efterværnet.

§ 83. De i §§ 81 og 82 omhandlede nævn kan træde sammen til drøftelse af spørgsmål af såvel økonomisk som pædagogisk betydning.

Stk. 2. Nævnene udøver i øvrigt deres virksomhed i henhold til en af socialministeren godkendt forretningsorden for hvert af nævnene. Socialministeren kan tilføje særlige sagkyndige til at deltage i nævnets møder. Nævnenes medlemmer og sekretærer oppebærer honorarer, hvis størrelse fastsættes på de årlige finanslove.

Landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg.

§ 84. Landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg består af:

1) en af kongen udnævnt formand, der opfylder betingelserne for at kunne blive landsdommer,

2) direktøren for børne- og ungdomsforsorgen,

3) to af folketinget valgte medlemmer,

4) et af socialministeren valgt medlem.

Stk. 2. Landsnævnet er berettiget til at tilkalde særligt sagkyndige til deltagelse i behandlingen af nævnets sager.

Stk. 3. De under nr. 3 og 4 nævnte medlemmer vælges for 4 år, svarende til den for kommunalbestyrelser gældende valgperiode. Samtidig vælges for hver af disse en suppleant. Medlemmerne oppebærer et honorar, der fastsættes på finansloven.

Stk. 4. Til vedtagelse af en gyldig beslutning af landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg kræves, at mindst 3 medlemmer stemmer derfor.

§ 85. Berettiget til at indanke et børneværnsudvalgs beslutninger for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg i medfør af §§ 61, 64, stk. 3, og 109, stk. 3, er de i § 61 nævnte personer eller den unge selv, hvis han er fyldt 18 år, og i medfør af § 49, stk. 3, den, over for hvem der er nedlagt forbud mod flytning af et barn fra et plejehjem.

Stk. 2. Når en sag i henhold til §§ 6, stk. 2 (jfr. § 32, stk. 1), 35, 49, stk. 3, 61, 64, stk. 3, 109 eller 110, er forelagt landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, kan dette om fornødent indkalde medlemmer af vedkommende børneværnsudvalg til forhandling, forlange yderligere oplysninger tilvejebragt ved børneværnsudvalgets eller politiets foranstaltning eller begære andre offentlige myndigheders bistand til sagens oplysning, jfr. §§ 10 og 11.

Stk. 3. Landsnævnets afgørelse i en for dette indanket sag skal i tilfælde, hvor

landsnævnets afgørelse vil kunne indbringes for retten, foreligge i løbet af højst 1 måned. Samtidig med, at der gives underretning om afgørelsen til den, der har indbragt sagen for landsnævnet, skal pågældende af landsnævnet gøres bekendt med, at afgørelsen kan forelægges for retten, jfr. § 86.

Stk. 4. Det påhviler børneværnsudvalget at gennemføre den af landsnævnet truffe beslutning.

Stk. 5. Klage til landsnævnet over børneværnsudvalget hindrer ikke iværksættelse af de af udvalget besluttede foranstaltninger; dog kan landsnævnets formand under ganske særlige omstændigheder bestemme, at en beslutning ikke må iværksættes, før nævnet har truffet afgørelse i sagen.

§ 86. Landsnævnets afgørelser i henhold til §§ 49, stk. 3, 61, 64, stk. 3, 88, stk. 1 og 109, stk. 3 og 4, kan inden 8 uger af de i § 85, stk. 1, nævnte personer ved henvendelse til landsnævnet kræves forelagt domstolene til prøvelse.

Stk. 2. Domstolsprøvelsen sker ved landsretten i den landsretskreds, hvor vedkommende barn har bopæl (hjemting), jfr. lov om rettens pleje § 235. Landsretten tiltrædes i disse sager af 1 børneforsorgskyndig dommer og 1 dommer, der er kyndig i børnepsykiatri. Sagerne behandles i øvrigt i overensstemmelse med de almindelige regler om borgerlige sager i lov om rettens pleje, jfr. dens kapitel 43 a, med de nedenfor i stk. 3-8 angivne ændringer.

Stk. 3. Angår sagen et barn under 18 år, kan dette kun med rettens tilladelse overvære retsmøderne.

Stk. 4. Retten kan i embeds medfør eller efter begæring af en af parterne bestemme, at retsmøderne skal foregå for lukkede døre.

Stk. 5. Ved offentlig gengivelse af forhandlingerne i retten og af dommen må der ikke uden rettens tilladelse ske offentliggørelse af navn, stilling eller bopæl for nogen af de under sagen nævnte personer. Overtrædelse af forbudet straffes med bøde.

Stk. 6. Bestemmelsen i § 218, stk. 1, 3. punktum, i lov om rettens pleje finder ikke anvendelse på behandlingen ved landsretterne af disse sager.

Stk. 7. Rettens afgørelser kan kun indbringes for højesteret, når justitsministeren undtagelsesvis tillader det. Andragende om

tilladelse til anke eller kære må fremsættes henholdsvis inden 1 år og inden 6 måneder efter afgørelsen.

Stk. 8. Er landsnævnets beslutning stadfæstet ved dom, kan begæring om fornyet prøvelse ikke beskikkes med pligt for landsnævnet til at indbringe sagen for retten efter stk. 1, forinden der er forløbet 6 måneder, medmindre en kortere frist er fastsat i dommen.

§ 87. De i § 86 nævnte børneforsorgskyndige dommere eller dommere kyndige i børnepsykiatri beskikkes af justitsministeren efter forhandling med socialministeren. De personer, der beskikkes, skal have dansk indfødsret, være fyldt 30 år, have et uplettet rygte, være rådige over deres bo og have fast bopæl i vedkommende landsretskreds.

Stk. 2. Antallet af børneforsorgskyndige dommere og af dommere kyndige i børnepsykiatri for hver landsretskreds fastsættes af justitsministeren, der tillige træffer bestemmelse om vederlag og rejsegodtgørelse til disse. Beskikkelsen gælder for et tidsrum af 4 år; en dommer afgår dog ved udgangen af den måned, i hvilken han fylder 70 år. Ved den første beskikkelse beskikkes halvdelen af dommerne for 2 år.

Stk. 3. Ingen, der fyldestgør de foreskrevne betingelser, kan undslå sig for at modtage beskikkelse, medmindre han er over 65 år, eller han kan anføre anden fritagelsesgrund, som justitsministeriet finder antagelig.

Stk. 4. Den, der beskikkes, skal, forinden han tiltræder sit hverv, underskrive en erklæring, hvori han på ære og samvittighed lover at opfylde sine tjenestepligter med trofasthed og nidkærhed.

Stk. 5. Udtagelsen for den enkelte sag blandt de beskikkede dommere foretages af præsidenten. Ingen kan udtages, som ifølge §§ 60 og 62 i lov om rettens pleje ville være udelukket fra at handle som dommer i sagen.

§ 88. Når landsnævnet kommer til kundskab om forhold, der synes at gøre det nødvendigt, at der i henhold til § 42, stk. 2, nedlægges forbud mod et barns flytning fra et plejehjem til forældrenes eller en af forældrenes hjem, eller at der sker indskriden i medfør af § 60, og det børneværnsudvalg, under hvilket sagen hører,

trods henvendelse fra landsnævnet intet har foretaget sig, har dette ret til selvstændigt at søge sagen oplyst i henhold til kapitel I. Efter at sagen således er oplyst, forelægger nævnet denne for børneværnsudvalget til beslutning; nægter udvalget herefter at træffe beslutning om forbud mod barnets fjernelse fra dets plejehjem som nævnt eller om en anbringelse uden for hjemmet, og det efter landsnævnets skøn er nødvendigt af hensyn til barnets velfærd, kan nævnet selv træffe beslutning herom. Landsnævnets formand har ret til at iværksætte sådanne foreløbige foranstaltninger med hensyn til et barns anbringelse uden for hjemmet eller forbud imod et barns flytning fra et plejehjem til sit eget hjem, jfr. § 42, stk. 2, som af hensyn til barnets velfærd ikke skønnes at kunne opsættes.

Stk. 2. Hvis et udvalg vægrer sig ved at inddrage et barn under forsorg i henhold til § 60, stk. 1, nr. 3, kan vedkommende sær-forsorgsinstitutions ledelse indbringe spørgsmålet om barnets inddragelse under børne-forsorg direkte for landsnævnet.

Stk. 3. Kommer landsnævnet til kundskab om, at et børneværnsudvalg i øvrigt ikke varetager sine opgaver på forsvarlig måde, kan landsnævnet give pålæg om overtagelse af for sorgen for et barn i medfør af § 59, stk. 1 og 2, samt efter forhandling med vedkommende amt give pålæg om, at et barn ikke må flyttes fra et plejehjem til et andet anbringelsessted uden for dets naturlige hjem, jfr. § 42, stk. 2, eller om iværksættelse af forebyggende foranstaltninger i henhold til § 51, stk. 1, nr. 2 og 3. Landsnævnets afgørelse kan af børneværnsudvalget ind-ankes for socialministeren.

Indberetninger fra børneværnsudvalg.

§ 89. Når beslutning om et barns anbringelse uden for hjemmet i henhold til §§ 59, stk. 1, og 60 eller om et barns endelige udgang af for sorgen efter disse bestemmelser er taget, indsender børneværnsudvalget snarest og senest inden 1 måned indberetning om udvalgets beslutning til vedkommende amt, hvortil tillige sendes indberetning, når udvalget har truffet beslutning om anbringelse af et barn uden for hjemmet i medfør af § 59, stk. 2, såfremt for sorgen efter denne bestemmelse har været mere end 3 måneder. Til vedkommende amt

sendes endvidere indberetning i tilfælde, hvor sagens akter i medfør af § 5, stk. 3, oversendes til børneværnsudvalget i en anden kommune. Socialministeren kan fritage større kommuner for indberetningspligten. De fritagne kommuner skal dog i tilfælde, hvor sagen oversendes til børneværnsudvalget i en kommune, der ikke er fritaget for indberetningspligten, sende indberetning til det amt, inden for hvis område den anden kommune er beliggende. Tilsvarende gælder Københavns kommune.

Stk. 2. Amtet påser, at bestemmelserne i denne lov er iagttaget, herunder særlig at den trufne beslutning er taget af det rette børneværnsudvalg, jfr. § 5, i beslutningsdygtigt møde og med fornødent stemmetal, jfr. § 6. I tvivlsomme sager, herunder i tilfælde, hvor dommerens synspunkter afviger fra udvalgets, jfr. § 9, stk. 2, eller hvor betingelserne for for sorgens iværksættelse i henhold til §§ 59 eller 60 ikke synes opfyldt, fremsender amtet sagen til landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg.

Stk. 3. Børneværnsudvalget indsender i hvert års januar måned til direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen beretning om sin virksomhed i henhold til kapitlerne IV og V.

Stk. 4. Der fastsættes af socialministeren nærmere regler for de i stk. 1 og 3 omhandlede indberetninger.

Direktøren for børne- og ungdomsforsorgen.

§ 90. Direktøren for børne- og ungdomsforsorgen, der udnævnes af kongen, har det almindelige overtilsyn med, at for sorgen for børn anbragt uden for hjemmet i henhold til reglerne i denne lov gennemføres på den mest hensigtsmæssige måde. Til hjælp ved tilsynet ansættes det fornødne antal inspektører. Der stilles til direktoratets rådighed den fornødne særlige sagkyndige bistand.

Stk. 2. Direktøren tilser eller lader tilse mindst 2 gange årligt de i henhold til kapitel VII anerkendte opdragelseshjem og normalt 2 gange årligt de i henhold til kapitel IV anerkendte institutioner samt endvidere, når det findes nødvendigt, andre anbringelsessteder. Endvidere påhviler det direktoratet at føre driftsøkonomisk og regnskabsmæssigt tilsyn med anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg og opdragelseshjem. Dette tilsyn udøves efter nærmere af socialministeren fastsatte regler

ved gennemgang af regnskaber og undersøgelser på stedet.

Stk. 3. Direktøren har ligeledes tilsynet med opdragelseshjem og institutioner, der modtager eller tager sig af børn under 18 år, men som ikke er anerkendt i henhold til kapitel IV eller kapitel VII. Sådanne hjem og institutioner tilses mindst én gang årligt. Direktøren er endvidere efter nærmere af socialministeren fastsatte regler bemyndiget til at føre tilsyn med feriekolonier, sommerhjem, rekreativshjem for børn og lignende institutioner, hvori børn anbringes. Tilsvarende gælder foranstaltninger for forebyggende børneforsorg, der ikke er anerkendt efter § 55, og som heller ikke er pligtige at søge tilladelse til oprettelse eller drift efter § 58, stk. 1.

Stk. 4. Når omstændighederne giver anledning dertil, har direktøren at anstille eller lade anstille undersøgelser om de forhold, der vedrører gennemførelsen af børneværnsforanstaltninger, samt forhold vedrørende de i stk. 3 omhandlede hjem og institutioner. Hertil kan bistand forlanges af børneværnsudvalget, politiet og andre offentlige myndigheder.

Stk. 5. Der stilles årlig af statskassen en sum til rådighed for direktøren til uddeling som opmuntringspræmier for børn, der er under forsorg efter bestemmelserne i kap. V, eller som for mindre end 3 år siden er udgået af sådan forsorg. Uddelingen sker efter forhandling med det børneværnsudvalg, der har eller senest har haft forsorgen for barnet, eller vedkommende forstander, hvis barnet er eller har været anbragt i opdragelseshjem.

§ 91. Direktøren for børne- og ungdomsforsorgen er forpligtet til at yde børneværnsudvalget vejledning og bistand med hensyn til udvalgets virksomhed, forståelsen af bestemmelserne i denne lov og den enkelte sags behandling. Til at bistå ved denne vejledning kan socialministeren ansætte det fornødne antal konsulenter.

Kapitel VII.

Opdragelseshjemmene m. v.

§ 92. Opdragelseshjem, i hvilke børn anbringes i henhold til denne lov, skal

have offentlig anerkendelse. Denne gives efter indstilling fra direktøren for børne- og ungdomsforsorgen af socialministeren, der kan bemyndige direktøren til at meddele visse anerkendelser. Socialministeren fastsætter almindelige regler for hjemmenes indretning, ledelse og bestyrelse m. m. Anerkendelsen, der skal gives med en bestemt person som forstander, og som skal fornys ved forstanderskifte eller ved flytning til andre lokaler, kan til enhver tid tages tilbage.

Stk. 2. Anerkendelse kan gives som opdragelseshjem af en af de i §§ 65, stk. 2 a-e, og 66, stk. 2 a-d, nævnte arter. Anerkendelse kan endvidere gives til hjem med andre særlige formål. Det kan i anerkendelsen af et af de i §§ 65, stk. 2 d, og 66, stk. 2 d, nævnte opdragelseshjem bestemmes, at hjemmet fortrinsvis skal modtage børn eller unge, hvis udvikling ikke står mål med det normale, uden at de dog er trængende til særforsorg.

Stk. 3. Anerkendelse af opdragelseshjem kan kun meddeles, for så vidt planerne for institutionens oprettelse, forinden disse bringes til udførelse, er godkendt af socialministeren eller af direktøren efter socialministerens bemyndigelse.

Stk. 4. Opdragelseshjem må ikke findes i forbindelse med forsorgshjem eller andre lignende forsørgelsesinstitutioner. De i § 66, stk. 2 d, nævnte opdragelseshjem må ikke være fælles for drenge og piger.

Stk. 5. For hvert enkelt hjem gives ved en af direktøren efter nærmere af socialministeren fastsatte retningslinjer godkendt vedtægt regler om hjemmets virksomhed samt om dets bestyrelse (tilsynsråd).

Stk. 6. Anerkendte opdragelseshjem, bortset fra mindre opdragelseshjem af den i § 65, stk. 2 b, nævnte art, kan kun oprettes og drives som selvejende institutioner, af staten, jfr. §§ 96 og 103, af kommuner og af anerkendte foreninger for børneforsorg. Nu bestående hjem, der drives på anden måde, skal efterhånden overgå til en af de nævnte driftsformer, medmindre socialministeren meddeler dispensation.

Stk. 7. Reglerne for aflønning af ledere og medarbejdere ved anerkendte opdragelseshjem, bortset fra statshjem, fastsættes med tilslutning fra folketingets finansudvalg i overensstemmelse med principperne i lov

om statens tjenestemænd. De nærmere regler om løn- og pensionsforhold samt uddannelses- og ansættelsesforhold fastsættes af socialministeren efter forhandling med finansministeren. Der ydes ledere og medarbejdere et ikke pensionsgivende inspektionstillæg, hvis størrelse fastsættes med tilslutning fra folketingets finansudvalg. Endvidere ydes der forstanderhustruer ved anerkendte opdragelseshjem et honorar for ledelse af hjemmets husvæsen. Dets størrelse fastsættes ligeledes med tilslutning fra folketingets finansudvalg.

Stk. 8. Socialministeren skal til stadighed have opmærksomheden henledt på, at de i § 126, stk. 2, a., omhandlede opdragelseshjem findes i et tilstrækkeligt antal, og skal i modsat fald i rette tid træffe de fornødne forberedende skridt til manglernes afhjælpning.

§ 93. Undervisning af børn og unge, der er anbragt i opdragelseshjem, kan enten finde sted i folkeskolen, i en privatskole eller i hjemmet selv. Undervisning, der meddeles i hjemmet selv, skal stå mål med den, som folkeskolen meddeler.

Stk. 2. For opdragelseshjem, der selv meddeler undervisning, godkender socialministeren efter forhandling med undervisningsministeren undervisningsplaner.

Stk. 3. I tilfælde, hvor børn, der er anbragt i et opdragelseshjem uden for deres hjemstedskommune, modtager skoleundervisning i en kommunal skole uden for hjemstedskommunen, yder denne til den kommune, hvori skolen er beliggende, en betaling, der fastsættes i forhold til den gennemsnitlige skoleudgift pr. barn i den kommune-gruppe, hvortil sidstnævnte kommune hører. Socialministeren træffer bestemmelse om, til hvilken kommune-gruppe de enkelte kommuner kan henregnes. Betalingen ydes med beløb, der fastsættes af socialministeren for et finansår ad gangen inden udgangen af februar måned efter indstilling fra direktøren for børne- og ungdomsforsorgen. Om fastsættelse af denne betaling forhandles der hvert fjerde år med undervisningsministeren og folketingets finansudvalg og i de øvrige år alene med undervisningsministeren.

§ 94. De i §§ 65, stk. 2 a og c, 66, stk. 2 c, og 67 nævnte opdragelseshjem er

inden for de i hjemmets vedtægt fastsatte rammer forpligtet til at modtage de børn, som i henhold til bestemmelserne i denne lov ønskes anbragt foreløbig eller til iagttagelse, for så vidt plads haves, og særlige sygdomme ikke er til hinder derfor.

Stk. 2. I de i stk. 1 nævnte hjem skal opholdet være så kort som muligt og må ikke uden samtykke fra direktøren udstrækkes over 9 måneder.

Stk. 3. Opdragelseshjem, der er oprettet af staten, eller som drives for statskassens regning, er forpligtet til at modtage de børn eller unge, som direktøren henviser til dem, når børnene eller de unge i henhold til vedtægten kan anbringes i hjemmet.

Stk. 4. I de i § 70 omhandlede tilfælde udkræves samtykke fra direktøren til anbringelse i et opdragelseshjem. Bortset herfra afgør et opdragelseshjem selv, om det vil modtage de børn eller unge, der ønskes anbragt i hjemmet, jfr. dog stk. 1 og 3.

§ 95. Det påhviler enhver købstadkommune at drage omsorg for, at det fornødne antal pladser i opdragelseshjem, der er beregnet på foreløbige anbringelser af børn, står til rådighed for børneværnsudvalget. Dette kan ske ved, at der træffes aftale med et privat, anerkendt opdragelseshjem i eller uden for kommunen, eller ved, at kommunen selv opfører eller indretter et sådant opdragelseshjem.

Stk. 2. Den af kommunen truffne ordning til opfyldelse af kommunens forpligtelse efter stk. 1 skal godkendes af socialministeren.

§ 96. Staten skal altid opretholde mindst to opdragelseshjem af den i § 66, stk. 2 d, omhandlede art, et for mandlig og et for kvindelig ungdom, til modtagelse af elever, der i andre opdragelseshjem eller i øvrigt har udvist betydelige adfærdsvanskeligheder.

Stk. 2. For elever over 15 år, der har udvist ganske særlige adfærdsvanskeligheder, kan der i forbindelse med bestående opdragelseshjem indrettes specialafdelinger eller indrettes særlige institutioner. Den nærmere anvendelse af disse specialafdelinger eller institutioner bestemmes ved et af socialministeren udfærdiget reglement.

§ 97. Det stedlige tilsyn med anerkendte opdragelseshjem føres af børneværnsudvalget i den kommune, hvori hjemmet er beliggende, gennem en af udvalget i eller uden for dettes midte beskikket egnet og villig person. Dette gælder dog ikke med hensyn til opdragelseshjem, der drives af en kommune, men er beliggende uden for denne, og ejheller i tilfælde, hvor hjemmets tilsynsråd er beskikket af socialministeren.

Stk. 2. Meddeler et opdragelseshjem selv undervisning, er det med hensyn til denne underkastet det for folkeskolen gældende stedlige tilsyn og det særlige tilsyn med specielle fag og arbejdsområder, som socialministeren måtte beskikke.

§ 98. Under ophold i et anerkendt opdragelseshjem undergives børnene fast læge- og tandlægetilsyn efter nærmere af socialministeren fastsatte regler.

§ 99. Nærmere vejledning om de opdragelsesmæssige metoder i opdragelseshjemmene fastsættes af socialministeren.

§ 100. Opdragelseshjem og lignende institutioner, der kan modtage 5 eller flere børn under 18 år, men ikke er anerkendt i henhold til § 92, undergives tilsyn af børneværnsudvalget i den kommune, i hvilken hjemmet er beliggende, efter reglerne i § 97; dog kan socialministeren efter indstilling af direktøren fritage hjem, der ikke tager vederlag for børnenes ophold, for sådant tilsyn.

Stk. 2. Socialministeren fastsætter regler om lægetilsyn med de i stk. 1 omhandlede hjem og institutioner samt giver forskrifter for sådanne hjem og institutioners indretning og ledelse til sikring af børnenes sundhed.

§ 101. Intet hjem af den i § 100 omhandlede art må oprettes, uden at tilladelse herfor, inden planerne for institutionens oprettelse bringes til udførelse, er indhentet fra direktøren for børne- og ungdomsforsorgen. Denne tilladelse, der gives efter forud indhentet erklæring fra vedkommende kommunes børneværnsudvalg, skal gives med en bestemt person som leder. Den skal fornyes ved lederskifte eller ved flytning til andre lokaler og kan til enhver tid tages tilbage.

§ 102. Anerkendelse af foreninger, der virker for børneforsorgen, gives af socialministeren efter indstilling fra direktøren. Anerkendelsen kan til enhver tid tages tilbage. Socialministeren fastsætter almindelige regler for foreningernes bestyrelsesforhold, regnskabsvæsen og revision. En anerkendt forening skal indsende sin årsberetning til direktøren, som videresender den, ledsaget af de bemærkninger, hvortil den måtte give ham anledning, til socialministeren. For hver anerkendt forening skal findes en af direktøren efter nærmere af socialministeren fastsatte retningslinjer godkendt vedtaget. Ved godkendelsen af vedtægterne vil der i videst muligt omfang være at tage hensyn til den enkelte forenings særpræg.

Statens forpligtelser.

§ 103. Staten afholder direkte udgifterne ved børns ophold i de af staten drevne opdragelseshjem efter det fyldte 15. år.

§ 104. Til anerkendte opdragelseshjem i øvrigt yder staten *fuld refusion* af:

a) udgifter til forrentning og afdrag på lån i fast ejendom, for så vidt lånene er godkendt af socialministeren, til skatter, afgifter og forsikring af fast ejendom samt endvidere til vedligeholdelse af sådanne ejendomme inden for et beløb af 2 pct. af bygningernes brandforsikringssum, og

b) udgifter til læge- og tandlægetilsyn samt læge-, tandlæge- og sygehusbehandling efter nærmere af socialministeren fastsatte regler.

Stk. 2. Til de i §§ 65, stk. 2 d og e, og 66, stk. 2 a, b og d, nævnte anerkendte hjem yder staten på grundlag af et af socialministeren forud godkendt budget *fuld refusion* også af de øvrige driftsudgifter efter fradrag af driftsindtægter. Det er dog en forudsætning herfor, at vedkommende hjem drives enten som selvejende institution eller af en anerkendt forening for børneforsorg, og at hjemmet har et af socialministeren beskikket tilsynsråd. Også andre hjem kan under samme forudsætning, såfremt ganske særlige grunde taler derfor, af socialministeren efter forhandling med finansministeren henføres til denne refusionsordning. For ophold i hjem af denne art opkræves ikke

plejepenge for elever over 15 år, der omfattes af bestemmelsen i § 126, stk. 2 a.

Stk. 3. Til andre anerkendte opdragelseshjem end de i stk. 2 nævnte ydes ud over den i stk. 1 fastsatte støtte statstilskud med en af socialministeren fastsat procent af hjemmenes af socialministeren godkendte driftsudgifter efter fradrag af hjemmenes egne driftsindtægter — bortset fra plejepenge — og de i henhold til stk. 1 refunderede udgifter. Tilskuddet beregnes på grundlag af driftsudgifterne i det løbende regnskabsår, således at der ydes forskud på grundlag af et af direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen forud godkendt budget, medens endelig afregning finder sted efter regnskabsårets udløb. Procentens størrelse samt størrelsen af normale plejepenge fastsættes for de forskellige arter af hjem efter indstilling fra direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen for et finansår ad gangen inden udgangen af februar måned. Om fastsættelse af disse procentsatser og af normale plejepenge forhandles der hvert fjerde år med finansministeren og folketingets finansudvalg og i de øvrige år alene med finansministeren. Om anvendelse af overskud, der måtte fremkomme efter anvisning af tilskud som ovenfor anført, fastsættes nærmere regler af socialministeren efter forhandling med finansministeren.

Stk. 4. Fremkommer der, efter at hjemmet har oppebåret de i stk. 1 og 3 nævnte tilskud, et underskud, der ikke kan dækkes af egne midler, kan socialministeren, når dette efter en stedfunden nærmere gennemgang af hjemmets regnskab skønnes rimeligt, yde supplerende tilskud af en særlig *rådighedssum*, hvis størrelse fastsættes på de årlige finanslove. Af denne rådighedssum kan der yderligere ydes støtte til anbringelse af privat anbragte børn, når normale plejepenge ikke kan erholdes fra den, som har anbragt barnet, og dækning ejheller kan opnås ad anden vej.

§ 105. Der stilles på de årlige finanslove de fornødne beløb til rådighed for socialministeren til ydelse af støtte til gennemførelse af nødvendige om- og tilbygningsarbejder og til ekstraordinære reparationsarbejder ved opdragelseshjem, til gennemførelse af nødvendige forbedringer, herunder kloakerings-, vandforsynings- og vej-

arbejder ved sådanne hjem, samt til opførelse af nye opdragelseshjem. Støtte i henhold til denne bestemmelse kan kun ydes, såfremt vedkommende arbejde er anslået til at kunne gennemføres med en støtte på indtil 25 000 kr. Er summen på mere end 25 000 kr., optager socialministeren i hvert enkelt tilfælde forhandling med bevillingsmyndighederne.

Stk. 2. Endvidere stilles de fornødne beløb til rådighed for socialministeren til ydelse af støtte til forbedring af opdragelseshjems økonomiske standard, herunder til anskaffelse af inventargenstande af mere varig værdi, til forbedring af hjemmenes tekniske udstyr, til forbedring af likviditeten samt til montering af nyoprettede opdragelseshjem.

Stk. 3. Der kan af staten ydes tilskud til efterværnsarbejde for elever, udskrevet af opdragelseshjem m. v.

§ 106. Efter nærmere af socialministeren efter forhandling med finansministeren fastsatte regler kan støtte fra staten i medfør af § 104, stk. 1 a) til betaling af afdrag på lån, samt støtte i medfør af § 105, stk. 1 og 2, gøres betinget af, at støtten ydes i form af lån fra statskassen til de pågældende hjem.

Kapitel VIII.

Om ophør af foranstaltninger efter kap. IV og V.

§ 107. En i medfør af kap. IV besluttet foranstaltning ophører, hvis den ikke er besluttet for et bestemt tidsrum, når børneværnsudvalget ændrer den, eller når barnet fylder 18 år. Pålæg eller henstilling om at lade et barn besøge heldagsskole, fritidshjem eller lignende institution bortfalder som regel, når barnet ikke længere er undervisningspligtigt.

Stk. 2. Når omstændighederne taler derfor, kan udvalget ved et inden den dag, den unge fylder 18 år, afholdt møde bestemme, at en i medfør af kapitel IV besluttet foranstaltning skal udstrækkes i et nærmere bestemt tidsrum. Dette tidsrum kan ved en senere beslutning forlænges, dog ikke ud over det fyldte 21. år. Forældrene eller de, der træder i disses sted, vil være at tilsiige til mødet i overensstemmelse med reglen i § 12, medmindre de forinden skiftligt har

givet samtykke til forsorgsforlængelsen. Såfremt forældrene m. v., for så vidt de har kendt opholdssted her i landet, og den unge ikke skriftligt samtykker i, at foranstaltningen udstrækkes, skal udvalgets beslutning godkendes af amtet — i de i § 18, stk. 2, nævnte kommuner af socialministeren.

Stk. 3. Den, der har fremsat begæring om, at en i medfør af kapitel IV besluttet foranstaltning skal ophøre, kan inden 14 dage efter, at forkyndelse af udvalgets beslutning er sket, forsøgt eller frafaldet, indanke udvalgets beslutning for amtet, i de i § 18, stk. 2, nævnte kommuner for socialministeren. Amtets afgørelse kan indankes for socialministeren.

§ 108. Forsorgen for de i medfør af kapitel V anbragte børn ophører som regel, når disse fylder 18 år, eller når formålet med anbringelsen under forsorg er nået. Når omstændighederne taler derfor, kan det børneværnsudvalg, der har forsorgen, ved et inden den dag, den unge fylder 18 år, afholdt møde bestemme, at forsorgen udstrækkes i et nærmere bestemt tidsrum. Dette tidsrum kan ved en senere beslutning forlænges, dog ikke ud over det fyldte 21. år. Forældrene eller de, der træder i disses sted, vil være at tilsige til mødet i overensstemmelse med reglen i § 12, medmindre de forinden skriftligt har givet samtykke til forsorgsforlængelsen. Såfremt forældrene m. v., for så vidt de har kendt opholdssted her i landet, og den unge ikke skriftligt samtykker i forsorgsforlængelsen, må udvalgets beslutning forelægges landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg til godkendelse. Forlængelse af forsorgen i henhold til § 59 kan kun ske med tilslutning fra den unge selv. Udvalget må under alle omstændigheder i løbet af 1 måned sende indberetning til amtet om de af udvalget i medfør af denne bestemmelse truffne beslutninger om forsorgsforlængelser.

Stk. 2. Forsorgen for de elever, der er eller har været endeligt anbragt i de i § 66, stk. 2 d, nævnte opdragelseshjem, eller som ved det 18. år modtager hjælp fra åndssvageforsorgen, vedvarer til det 21. år.

§ 109. Beslutning om forsorgens ophør inden de i § 108 fastsatte tidspunkter kan træffes af det børneværnsudvalg, der har

forsorgen for barnet, når hensigten med forsorgen skønnes at være nået, eller når der indtræffer forhold, som gør det antageligt, at den vil nås ad anden vej, jfr. dog stk. 4. Bor barnets forældre i en anden kommune, skal forhandling ske med børneværnsudvalget i denne kommune.

Stk. 2. Udvalget kan beslutte, at et barn forsøgsvis tilbagegives hjemmet, således at forsorgen straks kan genoptages, hvis det af hensyn til barnet skønnes nødvendigt. En sådan forsøgsvis hjemgivelse kan dog ikke opretholdes ud over 2 år, medmindre udvalget inden denne frist træffer beslutning herom under iagttagelse af reglen i § 12. Ved tilbagegivelsen kan der stilles særlige vilkår med hensyn til barnets anbringelse eller opdragelse, ligesom barnet kan undergives tilsyn ved udvalgets foranstaltning efter reglerne i kap. IV. Bestemmelserne i § 51, stk. 2 og 4, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Udvalgets afslag på en begæring om hjemgivelse, herunder forsøgsvis hjemgivelse, kan af de i § 61 nævnte personer eller den unge selv, hvis han er fyldt 18 år, inden 14 dage efter, at forkyndelse af udvalgets beslutning er sket, forsøgt eller frafaldet, indankes for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg.

Stk. 4. Er et barn, der er inddraget under forsorg i henhold til kap. V, anbragt i et af de i §§ 65, stk. 2 b, d og e, og 66, stk. 2 d, nævnte opdragelseshjem eller et dermed ligestillet hjem, jfr. § 71, stk. 3, gennem en anerkendt forening, i en institution for særforborg eller under tilsyn af denne, kan beslutning om forsorgens ophør i henhold til stk. 1 og 2 kun tages med tilslutning af henholdsvis hjemmets forstander, vedkommende forening eller vedkommende institutions leder, medmindre landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg godkender udvalgets beslutning.

Stk. 5. Der kan efter nærmere af socialministeren fastsatte regler af børneværnsudvalget som børneværnsudgift afholdes udgifter ved underhold m. v. af en tidligere børneværnslev, der efter forsorgens endelige ophør eller forsøgsvis hjemgivelse skal afslutte en uddannelse, påbegyndt medens han var under børneforsorg uden for hjemmet. Udgifterne kan afholdes i indtil 2 år efter forsorgens endelige ophør eller den forsøgsvis hjemgivelse og efter de samme beta-

lingsregler, som var gældende under den unges anbringelse uden for hjemmet.

§ 110. Viser det sig, at formålet med en anbringelse uden for hjemmet i henhold til kap. V ikke kan ventes opnået, fordi den unge, navnlig på grund af, at han gentagne gange, medens han har været under forsorg, har gjort sig skyldig i alvorlige lovovertrædelser, skønnes at være uimodtagelig for opdragelse, kan landsnævnet efter indstilling af det børneværnsudvalg, der har forsorgen for den unge, eller af forstanderen for det opdragelseshjem, hvori den unge er anbragt, beslutte, at han skal udgå af forsorg efter kap. V. Er den unge idømt ubetinget straf af fængsel, kan beslutningen træffes af vedkommende børneværnsudvalg.

Stk. 2. Forinden beslutning tages, bør det overvejes, om den unge muligvis bør anbringes i et andet opdragelseshjem eller eventuelt på en helbredelsesanstalt eller institution for særforsorg.

Stk. 3. Såfremt landsnævnet nægter at godkende en det i medfør af stk. 1 forelagt indstilling om, at en ung skal udgå af forsorg, kan sagen af pågældende børneværnsudvalg eller forstander inden 14 dage indankes for socialministeren.

§ 111. Ved forsorgens ophør forsynes barnet, hvis det findes fornødent, med beklædning og rejsepenge til dets fremtidige opholdssted, ligesom der om muligt skal drages omsorg for, at det anbringes under betryggende forhold.

Kapitel IX.

Forskellige bestemmelser.

§ 112. Enhver offentlig tjenestemand eller indehaver af et offentligt tillidshverv, som i medfør af sin stilling kommer til kundskab om noget forhold, der må antages at kunne foranledige indskriden i henhold til bestemmelserne i denne lov, er forpligtet til at gøre anmeldelse herom til børneværnsudvalget.

Stk. 2. Enhver, som er kommet til kundskab om, at et barn fra forældres eller andre opdrageres side er genstand for forførelse, mishandling eller vanrøgt eller behandles således, at dets sjælelige eller legemlige sundhed eller udvikling udsættes for alvorlig

fare, er forpligtet til at gøre anmeldelse til børneværnsudvalget i den kommune, hvori barnet opholder sig.

Stk. 3. I øvrigt er enhver berettiget til at gøre anmeldelse til børneværnsudvalget om forhold, som efter hans skøn kræver udvalgets indskriden i medfør af bestemmelserne i denne lov.

§ 113. Om enhver dom eller anden retsafgørelse vedrørende straf for at drive smugkro (overtrædelse af lov nr. 129 af 15. marts 1939 § 1, jfr. § 35) og for overtrædelse af straffelovens §§ 199, 228, 229 og 233 skal politiet snarest give børneværnsudvalget (i København børnenævnet) underretning med oplysning om, i hvilken ejendom overtrædelser er begået.

Stk. 2. Såfremt børneværnsudvalget (børnenævnet) skønner, at det passerede giver anledning til at befrygte, at de straffede personers forhold på forargelig måde vil udsette i ejendommen boende børn for skadelig påvirkning, kan børneværnsudvalget (børnenævnet) træffe beslutning om, at der af boligtilsynet skal gives ejendommens ejer pålæg om uden hensyn til bestående opsigelsesbestemmelser, det være sig kontraktlige eller i henhold til loven, at opsiges vedkommende lovovertrædere med en af tilsynet fastsat frist. Såfremt vedkommende lovovertræder er fremlejetager i ejendommen, kan tilsvarende pålæg gives fremlejerens.

Stk. 3. Undlader ejeren (fremlejerens) at efterkomme boligtilsynets pålæg, kan tilsynet selv foranledige det fornødne foretaget. Lejere (fremlejetagere), der i medfør af denne paragraf tvinges til fraflytning, har ikke i den anledning krav på erstatning.

Stk. 4. Den af børneværnsudvalget (børnenævnet) i medfør af stk. 2 truffne beslutning kan af ejeren (fremlejerens) inden 14 dage efter, at pålægget er meddelt af boligtilsynet, eller for lejernes (fremlejetagernes) vedkommende inden 14 dage efter, at de har modtaget opsigelsen, indankes for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg.

§ 114. Når en person under 18 år, der ikke tidligere har været sat under tiltale, under en indledet strafferetlig undersøgelse af retten eller politiet indkaldes til afhøring som mistænkt eller sigtet, eller når et barn under kriminel lavalder skal afhøres i an-

ledning af en forbrydelse mod sædeligheden, og der derfor af dommeren eller politiet rettes henvendelse til børneværnsudvalget på barnets hjemsted eller til det stedlige børneværnsudvalg om at overvære afhøringen, skal et medlem af udvalget eller en anden dertil af udvalget bemyndiget person give møde under afhøringen. Børneværnsudvalgets repræsentant er forpligtet til efter anmodning af dommeren eller politiet selv at foretage afhøringen eller at foretage undersøgelse af barnets personlige eller hjemlige forhold til brug for den verserende sag.

Stk. 2. På samme måde er i borgerlige retssager børneværnsudvalget forpligtet til efter begæring af dommeren at yde bistand ved vidneafhøring af børn under 15 år.

§ 115. Opstår der spørgsmål om at fængsle en person under 18 år, og undersøgelsesdommeren i den anledning retter henvendelse til børneværnsudvalget, er dette forpligtet til at yde bistand til pågældendes anbringelse på anden måde.

§ 116. For benyttelse af retsmidler — bortset fra forkyndelser — samt for udskrifter og lign. vedrørende de i denne lov omhandlede forhold betales intet gebyr.

Kapitel X.

Straffebestemmelser.

§ 117. Forældre eller andre opdragere, som behandler deres egne eller andres til deres forsorg betroede børn således, at disses sjælelige eller legemlige sundhed eller udvikling udsættes for alvorlig fare, straffes efter bestemmelserne i borgerlig straffelov § 213.

Stk. 2. På samme måde straffes den husbond, husmoder eller læreremester, som gør sig skyldig i det i stk. 1 omhandlede forhold over for et hos ham anbragt barn, der er undergivet forsorg i medfør af bestemmelserne i denne lov.

§ 118. Når en person dømmes for overtrædelse af § 117, jfr. borgerlig straffelov § 213, finder bestemmelserne i borgerlig straffelov §§ 72 og 73 anvendelse.

§ 119. Den, som efter at være kommet til kundskab om, at et barn er genstand for forførelse, mishandling eller vanrøgt fra forældres eller andre opdrageres side eller hos disse behandles således, at dets sjælelige eller legemlige sundhed eller udvikling udsættes for alvorlig fare, undlader at gøre anmeldelse herom til børneværnsudvalget eller politiet, straffes, når børneværnsudvalget eller landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg begærer det, med bøde eller hæfte i indtil 3 måneder.

§ 120. Den, som lægger hindringer i vejen for iværksættelsen eller gennemførelsen af de i denne lov hjemlede foranstaltninger eller undersøgelser eller over for vedkommende offentlige myndighed giver urigtige eller vildledende oplysninger angående de i denne lov omhandlede forhold, eller som ikke efterkommer et i medfør af kap. IV givet pålæg, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte i indtil 3 måneder.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der overtræder et af børneværnsudvalget givet forbud mod at besøge et af udvalget anbragt barn.

§ 121. Den, som forleder eller hjælper et i henhold til denne lov anbragt barn til rømning, straffes, for så vidt handlingen ikke efter sin beskaffenhed medfører højere straf, med hæfte eller med fængsel i indtil 2 år eller under formildende omstændigheder med bøder.

Stk. 2. På samme måde straffes den, som vidende om, at et i henhold til denne lov anbragt barn er rømt, skjuler det eller understøtter dets flugt.

§ 122. Den, der i strid med reglerne i kap. III anbringer eller modtager et barn i pleje, fjerner et barn fra dets plejehjem eller undlader at afgive de sammesteds påbudte anmeldelser eller meddelelser, straffes med bøde.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der i strid med § 58 eller § 101 opretter eller opretholder en institution for forebyggende børneforsorg eller et opdragelseshjem eller lignende institution eller overtræder de i medfør af § 100, stk. 2, udfærdigede regler.

§ 123. Enhver der deltager i administrationen af denne lov er ansvarlig efter borgerlig straffelovs kapitel 16, selvom hans hverv hviler på offentligt valg.

Kapitel XI.

Refusion og revision m. v.

§ 124. En kommune har ikke krav på refusion fra andre myndigheder af udgifter til administration.

Stk. 2. For udgifter til institutioner for forebyggende børneforsorg og opdragelseshjem har kommunen — bortset fra tilskud i henhold til §§ 56 og 104 — kun krav på refusion i forhold til de for disse institutioner og hjem fastsatte takster. Tilsvarende gælder for udgifter til sygehuse.

§ 125. Genstand for refusion efter nedenstående regler er i øvrigt enhver udgift, der af vedkommende kommune er afholdt inden for de af loven dragne grænser og under iagttagelse af de foreskrevne regler.

Stk. 2. Såfremt en kommune findes at afholde urimeligt store udgifter til foranstaltninger i henhold til kapitel IV og kapitel V eller til foranstaltninger, med hensyn til hvilke der kan være tvivl om, hvorvidt de ligger inden for formålet med børneværnet, afgør direktøren for børne- og ungdomsforsorgen under appel til socialministeren, om pågældende udgift helt eller delvis kan anerkendes som børneværnsudgift med adgang til refusion efter reglerne i denne lov.

Stk. 3. Viser det sig, at en kommune ved begæede misligheder er blevet fri for en den påhvilende pligt til at forsørge og opdrage et barn eller en ung i medfør af denne lov, kan socialministeren bestemme, at pågældende kommune desuagtet helt eller delvis skal bære omkostningerne ved vedkommende barns eller unges fremtidige forsørgelse.

§ 126. Af de udgifter, som kan være genstand for refusion, dækkes $\frac{3}{10}$ ved tilskud af statskassen i henhold til lov nr. 25 af 5. februar 1958 om ophævelse af den fælleskommunale udligningsfond, medens $\frac{4}{10}$ er genstand for mellemkommunal refusion,

jfr. forsorgslovens § 123. Den resterende del $\frac{3}{10}$ bærer kommunen selv.

Stk. 2. Statskassen yder dog fuld refusion af:

a) udgifter vedrørende elever over 15 år, der i henhold til kapitel V er endeligt anbragt i de i §§ 65, stk. 2 d og e, og 66, stk. 2 a, b og d, nævnte anerkendte opdragelseshjem, samt ved anden anbringelse uden for hjemmet af elever over 15 år, der har været endeligt anbragt i sådanne hjem,

b) udgifter vedrørende elever over 15 år, som med tilslutning fra direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen i medfør af § 70 søges anbragt i et af de i stk. 2 a, nævnte hjem, men som på grund af pladmangel midlertidigt må anbringes på anden måde. Staten overtager udgifterne ved forsorgen for de heromhandlede elever fra månedsdagen efter datoen for anmodning om optagelse i et sådant hjem.

§ 127. Om refusion fra en tidligere opholdskommune (den retlige opholdskommune) af den en kommune i henhold til § 126 påhvilende del af udgifterne gælder tilsvarende regler, som i forsorgslovens §§ 113-17 og 129 er fastsat for anden offentlig hjælp.

Stk. 2. Retlig opholdskommune for børn, der er undergivet forsorg uden for hjemmet efter reglerne i denne lov, er, så længe forsorgen ikke er endeligt ophævet, den kommune, som i henhold til forsorgslovens § 117 var retlig opholdskommune ved forsorgens begyndelse.

§ 128. Det påhviler børneværnsudvalget ved henvendelse til det sociale udvalg at drage omsorg for, at reglerne i forsorgsloven om en forsørgers pligt til at dække udgifter ved børne- og ungdomsforsorgen, bringes i anvendelse.

§ 129. Staten yder den fornødne støtte til gennemførelse af uddannelse af ledere og medarbejdere til institutioner for børneforsorg.

Stk. 2. Staten yder børneforsorgens pensionskasse et årligt tilskud i overensstemmelse med reglerne i kassens vedtægt, der skal godkendes af socialministeren efter forhandling med finansministeren.

F. t. l. om børne- og ungdomsforsorg.

§ 130. $\frac{3}{20}$ af statens udgifter i medfør af §§ 104-106 og 129 fordeles på landets kommuner i overensstemmelse med reglerne i forsorgslovens § 123.

§ 131. Statens støtte til institutioner for forebyggende børneforsorg i henhold til §§ 54 og 56 og til opdragelseshjem i henhold til §§ 104-106, anvises gennem direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen efter nærmere af socialministeren fastsatte regler.

Stk. 2. Refusion fra statskassen i henhold til § 126, stk. 2, vedrørende enkelte børneværnselever anvises direkte fra direktoratet.

Stk. 3. Beregning og anvisning af refusion i henhold til nærværende lov finder i øvrigt sted efter tilsvarende regler som fastsat i forsorgslovens kapitel XIX.

§ 132. Kommunernes regnskaber over udgifter i henhold til denne lov er underkastet kritisk revision efter reglerne i forsorgslovens § 125.

Kapitel XII.

Overgangs- og slutningsbestemmelser.

§ 133. Foranstaltninger vedrørende børne- og ungdomsforsorg i henhold til lov om offentlig forsorg af 20. maj 1933, som ikke er ophævet før den 1. april 1962, bevarer deres gyldighed, indtil de bringes til ophør i medfør af bestemmelserne i nærværende lov.

§ 134. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne eller Grønland, træder i kraft den 1. april 1962.

Stk. 2. Socialministeren bemyndiges til at lade denne lov optrykke og bekendtgøre, når det skønnes nødvendigt under hensyn til gennemførte ændringer i loven.

Stk. 3. Forslag til revision af denne lov vil være at forelægge folketinget i folketingsåret 1962-63.

Bemærkninger til lovforslaget.

Nærværende lovforslag er en konsekvens af det for folketinget forelagte forslag til lov om offentlig forsorg, der ikke har medtaget de i den nugældende forsorgslov af 20. maj 1933 indeholdte regler om børne- og ungdomsforsorg. I disse regler er der senest foretaget ændringer ved lov nr. 192 af 7. juni 1958 om ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende børneforsorgens administration m. v.) og ifølge ændringslovens § 3 skal forslag til revision af denne lov forelægges i folketingsåret 1962-63. Det er ikke tanken med nærværende forslag at foregribe denne revision, og derfor har man ved forslaget alene søgt at udskille samtlige regler vedrørende børneværnet i så vidt muligt uændret form.

Disse regler er fortrinsvis afsnit II i den gældende lov, men bestemmelser udenfor dette afsnit er medtaget i §§ 1, 10, 11, 20, 23, 24, 51, 80, 95, 103-106 og 123-134.

Hvor en bestemmelse er overført både til forslaget til lov om offentlig forsorg og nærværende forslag, er der så vidt muligt anvendt samme formulering som i forslaget til lov om offentlig forsorg. Sådanne bestemmelser findes i § 10, stk. 4, § 11, stk. 2, sidste pkt., § 20, § 24, stk. 2, § 80 og §§ 123-125. I nedenstående bemærkninger til forslagens enkelte §§ er anført, hvilke bestemmelser i den gældende lov og i forslaget til lov om offentlig forsorg bestemmelsen svarer til.

I kapitel I er bestemmelserne omgrupperet for at opnå en mere hensigtsmæssig opbygning. Man har herunder opdelt de meget lange bestemmelser, §§ 86 og 90 i den gældende lov, i flere paragraffer og stykker. Der er ikke med disse redaktionelle ændringer tilsigtet nogen realitetsændring. Det bemærkes dog at indføjelser af bestemmelser i § 20, jfr. § 23, c., indebærer en realitetsændring, hvorom henvises til bemærkningerne til bestemmelsen nedenfor.

I kapitel VI er der ligeledes foretaget opdeling af en lang paragraf, idet § 150 A. i den gældende lov er blevet til §§ 81-83. Endvidere er bestemmelsen om vejledning af børneværnsudvalgene, gældende lov § 154, som en konsekvens af, at dette sagområde i 1958 blev overført fra landsnævnets til direktøren for børne- og ungdomsforsorgens område, placeret efter den almindelige bestemmelse om direktøren for børne- og ungdomsforsorgen i § 90 (gældende lov § 156).

I kapitel VII er som §§ 103-106 indføjet bestemmelserne i den gældende lovs § 65 om tilskud til opdragelseshjemmene. Dette svarer til, at tilskuds-

reglerne vedrørende institutioner for forebyggende børneforsorg er anbragt i tilslutning til de øvrige regler om sådanne institutioner i kapitel IV.

I kapitel XI er samlet forskellige andre bestemmelser vedrørende økonomiske forhold, som i den gældende lov findes uden for børneværnsafsnittet.

§ 150 i den gældende lov er ikke medtaget i dette forslag, idet det omhandlede spørgsmål, tiltalefrafald for unge, anbragt i et opdragelseshjem eller udskrevet under tilsyn, er omfattet af det af justitsministeren den 1. februar 1961 forelagte forslag til ændringer i lov om rettens pleje. I forbindelse med samme lovforslag er indføjet en ny bestemmelse i nærværende forslags § 72.

Realitetsændringer i forhold til den gældende lov er i øvrigt foretaget ved § 51, § 54 og § 129. Herom henvises til bemærkningerne nedenfor.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 83, stk. 1, 2, 6 og 8 og § 27, stk. 2.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 83, stk. 3-5 og 7.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 85.

Til § 4.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 84.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 86. Bestemmelsen i sidste punktum i stk. 1 er dog ny. Den svarer til sidste punktum i § 22, stk. 2 i forslaget til lov om offentlig forsorg.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 87.

Til §§ 7-8.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 88-89.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 91.

Til § 10.

Bestemmelsens første, andet, tredje og femte stykke svarer til den gældende lovs § 92. Fjerde

stykke svarer til den gældende lovs § 326, stk. 1 og 2. En tilsvarende bestemmelse findes i forslaget til lov om offentlig forsorg § 38, stk. 2, 1. og 2. punktum.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 93 bortset fra sidste punktum i stk. 2, der svarer til § 54, stk. 3 (forslaget til lov om offentlig forsorg § 38, stk. 2, sidste punktum).

Til § 12.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 94.

Til §§ 13-15.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 95-97.

Til § 16-19.

Bestemmelserne svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 90, stk. 1.

Til § 20.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 51, stk. 1 (forslaget til lov om offentlig forsorg § 17, stk. 1).

Selv om bestemmelsen således er uændret, hvad indholdet angår, medfører den dog ved sin placering en realitetsændring i hvert fald i forhold til gældende praksis. Hidtil har bestemmelsen i lov om offentlig forsorg § 51 ikke været anvendt på spørgsmål om uenighed om, hvilken kommune det i henhold til § 86 påhviler at træffe børneværnsforanstaltninger, men disse spørgsmål har været afgjort af landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg.

Det synes imidlertid at være en naturlig konsekvens af ændringerne ved lov af 7. juni 1958, hvorved en del af landsnævnets opgaver blev lagt ud til amterne, at også dette spørgsmål henlægges til amterne med mulighed for anke til socialministeriet. Det er derfor hensigten med bestemmelsens placering, at den hidtil praktiserede begrænsning i anvendelsen skal bortfalde.

Til § 21-22.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs § 90, stk. 2.

Til § 23.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 90, stk. 3, bortset fra c., der er en ny bestemmelse, svarende til den gældende lovs § 51, stk. 2, (forslaget til lov om offentlig forsorg § 17, stk. 2).

Til § 24.

Stykke 1 og 3 svarer til den gældende lovs § 90, stk. 4. Stykke 2 svarer med redaktionelle ændringer

til den gældende lovs § 50, stk. 4 (forslaget til lov om offentlig forsorg § 16, stk. 3).

Til § 25.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 90, stk. 5.

Til §§ 26-34.

Bestemmelserne svarer til §§ 98-106.

Til § 35.

Bestemmelsen svarer med en redaktionel ændring til § 107.

Til §§ 36-37.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 108-109.

Til § 38.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 110.

Til §§ 39-47.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 111-119.

Til § 48.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 120.

Til § 49.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 121.

Til § 50.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 122.

Til § 51.

1., 2. og 4. stykke svarer til den gældende lovs § 123. Tredje stykke svarer til den gældende lovs § 277 med den ændring, at den omhandlede hjælp fremtidig skal ydes efter indstilling af børneværnsudvalget, ligesom hjælp i henhold til stk. 4. Bestemmelserne om, at hjælp i henhold til stk. 2, 3 og 4 ydes som særhjælp, er udgået i konsekvens af forslaget til lov om offentlig forsorg, hvorefter der fremtidig kun skal findes een hjælpeart.

Til §§ 52-53.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 124-125.

Til § 54.

Ved de ved lov nr. 192 af 7. juni 1958 foretagne ændringer i forsorgsloven blev der ved indføjelser af § 125 A tilvejebragt hjemmel for anerkendelse af rådgivningsklinikker for børn.

Herefter ydes efter nærmere af socialministeren fastsatte regler tilskud af det offentlige med 90 pct. af de godkendte udgifter, således at staten forskuds-

vis yder 60 pct., hvoraf $\frac{3}{20}$ dækkes ved mellemkommunal refusion, medens den eller de kommuner, for hvilke klinikken er bestemt, yder et tilskud på 30 pct. Såfremt klinikken er bestemt for flere kommuner, fordeles denne udgift på kommunerne efter folketal.

Denne fordeling af driftsudgifterne på de deltagende kommuner har ved forhandlinger om oprettelse af de fire klinikker, der foreløbig tænkes indrettet i København, Esbjerg, Ålborg og Odense mødt alvorlig modstand fra nogle kommuners side. Der er bl. a. henvist til, at langt den største brug af rådgivningsklinikkerne må antages at ville blive gjort af de største købstæder i klinikkens område, specielt den by, hvori klinikken placeres, hvorfor det forekommer uacceptabelt for de mindre og navnlig de fjernere beliggende kommuner, at fordelingen af udgifterne sker efter folketal og ikke i forhold til brugen af pågældende klinik, således som forholdet er med hensyn til sygehusudgifter. Ved en sådan udgiftsfordeling må det imidlertid befrygtes, at klinikkens benyttelse begrænses i modstrid med det ønske om sagkyndigt grundlag for børneværnets arbejde, som lovændringerne i 1958 var udtryk for.

Under henvisning hertil foreslås det, at tilskudsreglen i stk. 2 ændres således, at staten forskudsvis afholder 90 pct. af de godkendte driftsudgifter og endelig bærer $\frac{6}{10}$ heraf, medens $\frac{4}{10}$ fordeles efter reglerne i forsorgslovens § 123 om mellemkommunal refusion.

Forslaget indebærer, at statens andel af udgifterne forøges fra 51 pct. efter den gældende lov til 54 pct., og at den del, der dækkes ved mellemkommunal refusion, forhøjes fra 9 pct. til 36 pct.

For de fire planlagte klinikker budgetteres indtil videre med samlede udgifter på ca. 450 000 kr. årlig. Heraf vil statens tilskud efter forslaget andrage 243 000 kr. (efter gældende lov 229 500 kr.). Den mellemkommunale refusion vil andrage 162 000 kr. (efter gældende lov 40 500 kr.), medens de stedlige kommuner, der efter gældende lov skulle yde tilskud på 30 pct. eller 135 000 kr., efter forslaget ikke skal bidrage direkte.

Til § 55.

Bestemmelsen svarer med en redaktionel ændring i tredje stykke til den gældende lovs § 126. I stk. 7 er ordene „som særhjælp“ udgået, jfr. bemærkningerne til § 51.

Til §§ 56-59.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 127-130.

Til § 60.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 131. I stk. 1, nr. 3, er dog udeladt den hidtidige opregning af de enkelte særfororgstilfælde, som ikke er i overensstemmelse med § 70 i forslaget til lov om offentlig forsorg. Under særfororg er nu udover de hidtidige særfororgsarter medtaget andre særligt svagt begavede (end åndssvage), lemlæstede, svagsynede og tunghøre. Disse tilfælde kan altså efter forslaget også begrunde inddragelse under børne- og ungdomsforsorg.

Tuberkulose er i den gældende bestemmelse nævnt i stk. 1, nr. 3, men da der ikke er nogen hertil svarende særfororgsart, er det fundet rigtigst at udelade den. Man går ud fra, at den fornødne forsorg i tilfælde, hvor forældre ikke sørger for pleje eller behandling af et tuberkuløst barn, ligesom i andre tilfælde af alvorlige sygdomme, kan etableres i medfør af stk. 1, nr. 2.

Til §§ 61-63.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 132-134.

Til § 64.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs § 135, idet dog angivelsen af særfororgstilfældene er bragt i overensstemmelse med forslaget til lov om offentlig forsorg § 70. Herunder er tuberkulosestilfælde udtaget af bestemmelsen, idet der ikke svarer nogen særfororgsart til tuberkulose. Børneværnsudvalgets forpligtelse til at sørge for fornøden pleje og behandling må, ligesom i tilfælde af andre alvorlige sygdomme, følge af andre bestemmelser, f. eks. § 62 om udøvelsen af forældremyndigheden.

Til §§ 65-71.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 136-142.

Til § 72.

Et tiltalefravalg eller en betinget dom (strafudsættelse) vil undertiden indeholde vilkår om den unges anbringelse under børne- og ungdomsforsorg på en bestemt måde, f. eks. i en bestemt type opdragelseshjem. Forud for fastsættelse af et sådant vilkår har anklagemyndigheden eller domstolen indhentet en udtalelse herom fra direktøren for børne- og ungdomsforsorgen, men den besluttende myndighed om gennemførelsen af vilkåret ligger hos vedkommende børneværnsudvalg.

Såfremt udvalget ikke indrager den unge under forsorg i overensstemmelse med vilkåret, er der i § 88 (gældende lov § 153) hjemmel for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg til at træffe den fornødne beslutning herom. En tilsvarende hjemmel

har hidtil ikke eksisteret med hensyn til spørgsmålet, hvor anbringelse efter inddragelsen skal ske, idet dette spørgsmål i almindelighed ikke kan indbringes for højere myndighed, jfr. § 19 (gældende lov § 90, stk. 1, IV).

Med den foreslåede bestemmelse skabes mulighed for, at direktøren kan træffe den fornødne afgørelse, såfremt udvalget enten slet ikke træffer nogen beslutning om anbringelsesmåden, eller dets beslutning er i strid med vilkåret. Det forudsættes herved, at direktøren, såfremt han tiltræder udvalgets opfattelse om, at vilkåret ikke kan opfyldes i den foreliggende form, optager forhandling med anklagemyndigheden om ændring af vilkåret eller sagens forelæggelse for retten.

Beføjelsen foreslås tillagt direktøren, fordi han i forvejen i henhold til § 90 (gældende lov § 156) har overtilsyn med, at forsoagen gennemføres på den mest hensigtsmæssige måde, og i enkelte tilfælde er egentlig overinstans med hensyn til anbringelsesformen, jfr. § 71 (gældende lov § 142).

Til §§ 73-79.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 143-149.

Til § 80.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 52, stk. 1 (forslaget til lov om offentlig forsorg § 18, stk. 1).

Til § 81.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 150 A, stk. 1.

Til § 82.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 150 A, stk. 2.

Til § 83.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 150 A., stk. 3 og 4.

Til §§ 84-87.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 151-152 B.

Til § 88.

Bestemmelsen svarer med en redaktionel ændring i stk. 3 til den gældende lovs § 153.

Til §§ 89-90.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 155-156.

Til § 91.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 154.

Til §§ 92-94.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs § 157-159.

Til § 95.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 35.

Til §§ 96-102.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 160-166.

Til § 103.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 65, stk. 1.

Til § 104.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 65, stk. 2-5.

Til § 105.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 65, stk. 6, 7 og 11.

Til § 106.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 65, stk. 8.

Til § 107.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 167.

Til § 108.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 168.

Til §§ 109-122.

Bestemmelserne svarer til den gældende lovs §§ 169-181.

Til § 123.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 49, stk. 1 (forslaget til lov om offentlig forsorg § 12, stk. 1).

Til § 124.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 57, stk. 1 (forslag til lov om offentlig forsorg § 105). Dog er bestemmelsen om, at refusion kun ydes i forhold til fastsatte takster, udvidet til også at gælde udgifter til institutioner for forebyggende børneforsorg og opdragelseshjem, hvilket er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Til § 125.

Første og andet stykke svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 58, stk. 1 og 2 (forslaget til lov om offentlig forsorg § 106, stk. 1.). Tredje stykke svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 49, stk. 2, idet dog bestemmelsen om regres mod enkeltpersoner er foreslået ophævet i lighed med forslag til lov om offentlig forsorg § 12, stk. 2.

Til § 126.

Første stykke sammenfatter refusionsbestemmelserne i den gældende lovs § 59, nr. 4, § 75, stk. 1, jfr. lov nr. 25 af 5. februar 1958 om den fælleskommunale udligningsfond, og § 75, stk. 2, nr. 2. Andet stykke svarer til den gældende lovs § 64, stk. 1, d. og e.

Til § 127.

Reglerne om refusion fra en tidligere opholdskommune foreslås som hidtil at skulle være de samme, som gælder for anden offentlig hjælp. Der henvises derfor til bestemmelserne i forsorgslovens §§ 113-17 og 129. Andet stykke svarer til den gældende lovs § 55, stk. 5, der ikke er medtaget i forslaget til forsorgsloven.

Til § 128.

Påleggelse af forsørgeres pligt til betaling af udgifter ved børne- og ungdomsforsorg foretages af det sociale udvalg efter lignende retningslinjer, som gælder for særforborg og anden offentlig hjælp. Reglerne er derfor samlede i forsorgsloven (§§ 25-36), og der optages ikke bestemmelser herom i børneforsorgsloven.

Til § 129.

Første stykke svarer til den gældende lovs § 65, stk. 9.

Andet stykke erstatter § 65, stk. 10. Ifølge denne bestemmelse yder staten årlig børneforsorgens pensionskasse 1) 9 pct. af de i kassen forsikrede personers pensionsgivende lønning 2) reguleringstillæg til de pensionerede medlemmers pensioner.

Efter overgangen til det nye brutto løn- og pensionssystem for statens tjenestemænd i 1958 er løn- og pensionsbestemmelserne for de af børneforsorgens pensionskasse omfattede pensioner blevet bragt i overensstemmelse hermed. Da den ovennævnte tilskudsbestemmelse har det tidligere løn-

nings- og pensionssystem til forudsætning, er det bødvendigt at ændre loven.

Det foreslås derfor at erstatte § 65, stk. 10, med en regel, der fastslår, at der af staten ydes et årligt tilskud til pensionskassen i overensstemmelse med kassens vedtægt.

Til § 130.

Bestemmelsen overfører reglerne i den gældende lovs § 65, stk. 12 om mellemkommunal refusion. Bestemmelsen om, at udgifterne bevilges på de årlige finanslove er anset for overflødig, og bestemmelsen om refusion af den fælleskommunale udligningsfond er udeladt som følge af lov nr. 25 af 5. februar 1958 om ophævelse af den fælleskommunale udligningsfond.

Til § 131.

Første og andet stykke er nye lovregler, men i overensstemmelse med hidtidig praksis, jfr. socialministeriets cirkulære af 30. september 1958 III. 8. Tredje stykke indebærer, at reglerne om beregning og anvisning af refusion af børneværnsudgifter i øvrigt er uændrede, jfr. bemærkningerne til kapitel XIX i forslaget til lov om offentlig forsorg.

Til § 132.

§ 125 i forslaget til lov om offentlig forsorg svarer til den gældende lovs § 82, der også omfatter kritisk revision af kommunernes regnskaber over udgifter til børne- og ungdomsforsorgen.

Til § 134.

Bestemmelsen i stykke 2 svarer til den gældende lovs § 336.

Bestemmelsen i stykke 3 svarer til § 3 i lov nr. 192 af 7. juni 1958 (vedrørende børneforsorgens administration m. v.).